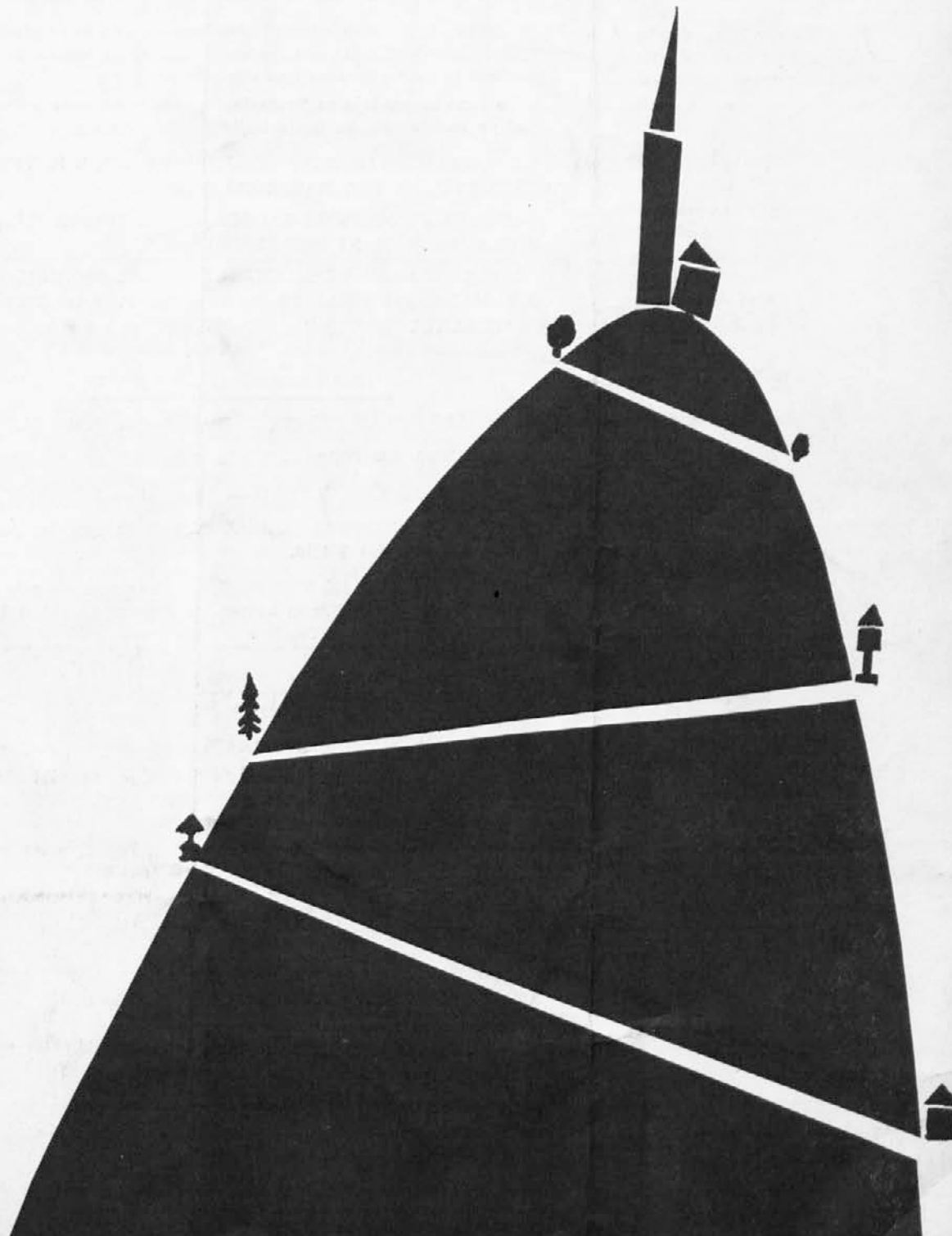

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

M I S L I

D 196952

MAREC
ŠTEVILKA 3
LETO XVI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina \$2.00
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 759 7094.

MOHORSKE IZ CELOVCA SO ŽE OD BOŽIČA TU!

CENA ŠTIRIM KNJIGAM JE \$2.50, po pošti \$3.

Vendar ste vsi brez izjeme lepo naprošeni, da navržete 50 centov kot DAR MOHORJEVI, ki si toliko prizadeva za slovensko stvar na Koroškem in po svetu. Zlasti za slov. dijake.

To ceno in prošnjo za "nameček" vzemite na znanje tudi poverjeniki po naselbinah, ko boste knjige delili rojakom.

ZALOGA MOHARJEVIH, KI JIH JE PREJEL P. VELERIJAN V SYDNEYU, JE VSA RAZPRODANA.

OSTALA JE NA ROKI ZALOGA, KI JE PRIŠLA NA IME DR. MIKULA, PA SAM NI PRIŠEL ZA NJO.

KDOR JE LANI VZEL KNJIGE PRI DR. MIKULU, NAJ NE ČAKA NANJ, JAVI NAJ SE ZANJE PRI P. VALERIJANU ALI PRI "MISLIH".

IN ŠE DRUGE IMAMO SPET

SKOZI LUČI IN SENCE, — Ruda Jurčec, I. del \$3.

NEVIDNA FRONTA — Vauhnik — \$3.

ŽIVLJENJE KRISTUSOVO — Ricciotti — \$ 5.

DUŠA KRISTUSOVA — dr. J. Kolarič (krasna knjiga za pre-mišljevanje) \$ 1.50.

DON CAMILLO IN PEPPONE, — Guareschi — zelo zabavno branje o župniku in komunistu županu. CENA \$ 1.50.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest,
spisal Ruda Jurčec. — \$2.

STOJI NA REBRI GRAD, zgodovinska po-
vest, spisal Metod Turnšek — \$1.50.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Kra-
sna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Ce-
na (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan
Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

POVEST DUŠE, spisala o sebi Mala Cvetka,
sv. Terezika. Čisto novo izdanje. Cena mehko ve-
zani knjigi \$3.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak
rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

DESETI BRAT, znani Jurčičev roman — \$1

DANTEJEV "PEKEL" v prevedbi Tineta De-
beljaka — \$2.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sve-
ta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja —
10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, ro-
man, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

POTA DO ČLOVEKA, psihologija obče-
vanja med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Po-
vest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

IN GROB JE BIL ZAPEČATEN

NEMOTENO SO SEVALE ZVEZDE tisto noč na Kalvarijo in na grob, v katerem je počivalo truplo Zveličarjevo. Vse tiho naokrog, le pridušeno govorjenje rimskih stražnikov je kdaj pa kdaj prelomilo tišino. Tudi judovski voditelji so se že pomirili od dogodkov velikega petka. Začeli so verjeti, da so se dokončno znebili neljubega preroka, ki jim je do zadnjega jemal veljavo v očeh preprostega ljudstva.

Pa se je vendar kmalu izkazalo, da je bil veliki petek šele prvo poglavje v veličastni zgodbi tistih velikonočnih dni. Ob svitu tretjega jutra se je pričelo novo poglavje. Zemlja se je sunkoma tresla, nad Jezusovim grobom se je zabliskalo in ta blisk je pomenil prvo veliko noč.

Predvčerajšnjim je Nekdo umiral na križu v največjem ponižanju in sramotanju, pa glej, zdaj se dviga iz groba — močno zapečatenega — sam ves močan in veličasten, velik in astit, obdaja ga nebeški svit, aleluja! Naša velikonočna pesem s temi kratkimi besedami izraža vse tisto, kar pomeni kristjanu velika noč, največja in najbolj pomenljiva vsega in vsakega leta.

Jezusovo Vstajenje je čudež vseh čudežev. Judovski voditelji so slutili možnost tega čudeža, za-

to so dali po Pilatu zastražiti grob, navedli so drug vzrok: da bi učenci ne odnesli trupla . . . Po dogodku samem so se zaman izvijali iz zadrege, vsak nadaljnji korak jih je zapletel v nova protislovja. Ni obveljalo, kar so oni trdili, obveljalo je, kar so oznanjali apostoli: Kristus je vstal, ne bo več umrl! Ne bo umrl telesno, ne bo umrl duhovno po veri v milijonih človeških src.

Da bo tako, je poskrbel sam. Nihče drug bi tega ne mogel. Po vstajenju je dal toliko dokazov za resničnost čudeža vseh čudežev, da je pameten dvom za vselej izključen. Evangeliji nam po doživetjih apostolov, učencev in skromnih žen podajajo dokaz za dokazom. Hud dvomljivec je bil Tomaž, še več: hotel je biti pravi nevernik. Vrglo ga je na kolena in moral je vzklikniti: Moj Gospod in moj Bog!

Kako je pozneje zapisal sv. Pavel? Dvatisočletno ponavljanje Pavlovega izreka ni zmanjšalo njegove značilnosti: na eno samo nitko, toda zares neutrgljivo, je obesil vso resnico krščanstva: Ako pa Kristus ni vstal, je prazno naše oznanjevanje in prazna tudi naša vera . . .

Mož je vedel, kaj govori. Mi vemo, kaj verujemo.

Vesele Velikonočne praznike

STARO SLOVENSKO PISMO ZA VELIKO NOČ

Karel Mauser

VIDIM TISTE STARE KARTE. Lep, rumen piščanček kakor kepica, pobarvani pirhi in šop mačic. Blagoslovljene velikonočne praznike.

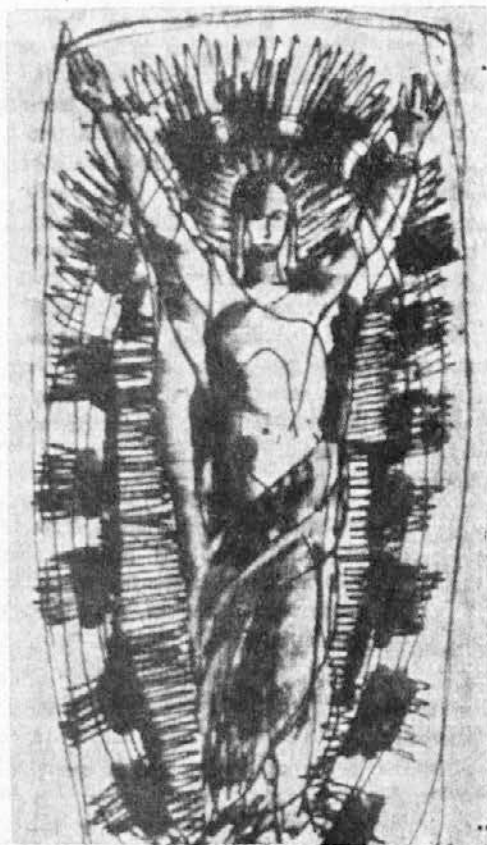
Pa se mi vendarle zdi, da bi si za veliko noč morali pisati dolga pisma. Zavoljo tega, ker smo jih nazarensko potrebni. Nekam čudno odjenjavajo stare vezi in skoraj bi ti bilo nemara bolj prav, če bi ti že letos poslal kar tisto karto z veliko vazo in samo iskrene čestitke. Za vsako priliko pride prav in nič ne spominja na dom in na tisto, na kar bi te rad spomnil.

V velikem tednu se človek spomni umiranja, tistega počasnega odhajanja iz sedanosti, ko se vsak nehote vrača v preteklost po zadnje iskre vselega življenja. Spominjam se jaz in spominjaš se ti, kako je bilo nekoč. Ženske so za veliki petek nadele črne rute in vas se je čudno stulila v molku. Ko mislim nazaj, se šele zdaj dobro zavedam, kako je cela vas znala živeti z dogodki cerkvenega leta. Vse tisto je zdaj daleč za zadajem tu in tam. Tu nas davi hitrica, tam pa mislijo, da velikega petka nikoli ni bilo. Pa ga imajo koj vsak dan.

Morda se še spomniš, kako smo Boga strašili, kako smo vlačili stare deske po cerkvi, da je bilo potlej za ogenj. Tam v Podbrezjah ga je mežnar zakuril na ozkem prostoru med pokopališkim zidom in cerkvenimi vrati. Stari župnik Vaclav — Čeh po rodu — ga je blagoslovil in mi otroci smo čakali z gobami, ki smo jih imeli nataknjene na močno žico, da smo jih lahko vrteli. Užgali smo jih in se nato z vriščem razleteli na vse konce. Mi iz Podtabora in Srednje vasi še nismo imeli tako daleč, tisti iz Bistrice pa so morali biti domala umetniki, da so ogenj prinesli tako daleč. Do Jurčkovega mlina in do Razpeta, ki je nagrobne spomenike delal, je bilo daleč. Nihče, ne pri gruntarskih ne pri bajtarskih, še gostači niso nič velikonočnega kuhali, dokler ni prišel delček blagoslovljenega ognja v peč.

Čez vas se je oglašala raglja, da je bolelo pri srcu. Kakor daljno vpitje naščuvanih Judov, ki so hoteli smrt preprostega Jezusa iz Nazareta. Ko bi bil kralj s krono in žezlom in tak kakor Samson, da bi nadrevil Rimljane iz dežele, slavili bi ga. Pa je bil koj samo tesarjev sin. Kaj bi z njim? Zametil se je bil Kajfi, preveč je znal in postavo je razlagal iz ljubezni in je farizejem v njih brade povedal, da so postavo zmaličili.

No, ubili so ga. Mi v Podbrezjah smo ga potlej z Arimatejcem sneli in ga položili v božji grob. Tam pri stranskem oltarju smo ga imeli in imeli smo dva stražnika s sulico in ščitom, ki sta grob varovala. Modre in rdeče lučke so gorele pri grobu in Podbrezje so hodile tja. Tiho je bilo v cerkvi, toda bali se nismo. Vedeli smo, da bo Bog skoraj vstal in da ga bodo gospod Vaclav v procesiji pokazali vsem ljudem.

Drevje v tistem času je že pomladno dihalo. Popje se je napanjalo in še v travo, ki jo je sneg raztacial in porjavil, se je že zlijalo zelenje.

In potlej je prišlo vstajenje. Fantje so pgrabili za bandera, zvonovi so iz Rima prišli in zavriskali, črne rute so zginile, doma je žegen čakal še v jerbasu, kakor so ga deklički prinesli od blagoslova.

Čudno lepa je bila velika noč na vasi. Pozabili smo na Jude in na Kajfo, zveselili smo se zvonov in pomladi, na vrteh smo se zbirali in kotalili pirhe. Vseh barv so bili, nekaterim se je poznalo, da so bili koj v čebulne liste zaviti. Toda bili so lepi.

In smo jih kotalili in kotalili in sekali. Na poprijetu, na skrito. Kakor si upal. In štručali smo. Celic je čmoka vzel.

Zdaj pa poglej in povedi, kaj je še ostalo. Mor-da praviš, da ni več moderno. Pa včasih hodimo kam daleč gledat stvari, ker so znamenite za to, ker so stare. Še plačujemo za to. Mi pa smo imeli običajev — in kakšnih običajev! — na kupe, toda danes skoraj že s posmehom gledamo nanje. Šelbrelni smo. Z vsa silo bi se jih morali okleniti, jih oživiti, jih ohraniti in tako bi ohranili svoj stari slovenski obraz. V vseh teh običajih je naša stara vera, v vseh teh običajih so dolga stoletja in ti običaji nas morejo še vedno povezovati z rodovi nazaj.

Kakor sem rekel — dolga pisma bi si morali pisati za vsako veliko noč. Pa smo menda res že tako daleč, da smo zadovoljni s tremi šmarnicami v veliki vazi in z iskrenimi čestitkami.

Kdo je kriv? Čas?

Da, tudi čas je kriv. Ta skrivljeni čas in is-

kanje nebes na zemlji. Še več pa smo krivi mi sami. Veliko načičkano, moderno — to je naše. Samo takrat, ko nas žalost zviije, takrat gremo prav tiho do stare vaške lese in pokukamo tja čez. Ne-koč je bilo lepo.

Staro slovensko pismo je to. Napisano je v starih bukvah in v starem rodu. Novi rod je šel mimo starega in je obstal in vidi pred seboj samo še ravno cesto, brez vseh tistih vabljevih sene, ki so nekoč spremljale naše življenje. Odšlo je lepo, odšlo je iskreno — ostalo je samo še tisto, kar se blešči, pa moreš kupiti za skromen dolar.

Tisto, kar ima resnično vrednost, kar ima stoletja star slovenski obraz, tisto za nas nič več ne pomeni. In zato, prijatelj, naše velike noči niso več tiste, kar so bile.

Vidim tiste stare karte. Z zlatimi črkami so imeli napisano: Blagoslovljene velikonočne praznike.

Vsaj blagoslov teh starih kart vzemimo za sedanjost. — A.D.

VPRAŠANJE ČASTI IN PONOSA

TAKOJ PO VOJNI JE MNOGO SLOVENCEV prišlo v najrazličnejše mednarodne ustanove. Posebno mnogo jih je bilo zaposlenih v Rimu potem, ko so zavezniki mesto osvobodili. V te mednarodne ustanove so prišli Slovenci zaradi tega, ker so bili izobraženi in so znali tri, štiri in tudi več jezikov.

Nekoč je eden visokih zavezniških uradnikov vprašal enega teh nameščencev, koliko nas Slovencev prav za prav je. Ko je slišal številko, se ni mogel načuditi, češ da sreča na vsak korak, na najrazličnejših važnih uradih Slovenca. Mislil je, da nas je vsaj 50 milijonov.

Tudi danes je mnogo Slovencev po najrazličnejših uglednih univerzah v Ameriki, Švici, Nemčiji, na znanstvenih inštitutih v Franciji, Angliji, Avstriji, je mnogo izobraženih naših duhovnikov v Rimu na univerzah in vatikanskih ustanovah, mnogo uglednih inženirjev je v severnih državah Evrope . . . Vsi ti naši rojaki dostojno predstavljajo naš mali narod. Nosijo ponosno svoje slovensko ime v družbi velikih narodov.

Nikdar se še ni zgodilo, vsaj ne poznamo primera, da bi pokazal kdor koli najmanjši prezir nad njimi zaradi njihovega slovenskega imena. Nasprotno so bili prav zaradi tega deležni posebne pozornosti. Zanimali so se tudi za njihovo domo-

vino — Slovenijo.

Ta trenutek, ko hodim po ulicah in trgih našega mesta (Trsta) in se mi v množici plakatov smeji list slovenskega drevesa in pozdrav v našem meterifem jeziku, sem na vsak korak vesela. Vesela samo tistega napisa v materini besedi.

Lahko bi bila ne vem kakšnega svetovnonazornega mišljenja, toda zaplala bi v meni kri ob slovenskem imenu. Rada bi rekla vsem rojakom, naj ostanejo kar koli hočejo, toda naj se ne sramujejo svojega imena. Naj samozavestno in častno pokažejo, da so Slovenci, kot tisoči naših rojakov po svetu, ki dostojno in častno predstavljajo svoj narod.

Ničesar se nimamo sramovati, če ne bomo tajili svojega porekla in bomo do vseh ljudi dobri in poštene, ljubeznivi in postrežljivi, vedno pa samozavestni, ne domišljavi, pač pa ponosni, da smo kot majhen narod tisoč petsto let v zgodovinskem pritisku vzdržali, razvili svojo kulturo in svojo znanost, svojo umetnost in socialnost.

Zato — če hoče kdo vedeti, kdo smo, povejmo! Slovenci!

Naša čast in ponos to zahteva.

(Nataša Kalanova v tržaški MLADIKI)

EVROPSKO POROČILO

Dr. I. Mikula

(Prepozno prišlo za februarско številko)

VSE SE JE SPET ZAKASNILO zaradi dirka-jočega časa. Saj nobena ptica tako ne leti, kot se bežni čas hitro vrti. Ko to pišem, je novo leto še kot neogljenoto dete v zibelki, pa nas že uči, da nas ne bo osrečevalo zgolj z nasmeškom, marveč nas trpinčilo tudi z neprijetnostmi in težkočami. No, saj drugega nismo vajeni, niti ne po ugodnem udobju razvajeni.

Kljub temu, da sem na poledeneli cesti nesrečno padel in si nabil levo stran, zlasti pa roko in ramo, sem pred božičem odpotoval v Nemčijo na prežo, če bi ujel prostor na letalu. Ni se posrečilo. Zelo sem bil razočaran, da bom moral zamuditi avstralski božič. V zadregi sem se spomnil na vabilo prijatelja iz rimskih študijskih let, škofa v Münstru, ki je sedež westfalske škofije. Škofija šteje nad 2 milijona vernikov. Odsel sem tja.

Kot škofov gost sem doživljal krasen božič z vsemi slovesnostmi škofijske cerkve. Zvonjenje 10 bronastih pevcev se je praznično razlegalo po vsem mestu. Tudi ob navadnih nedeljah in celo delavnikih zvonijo pred službo božjo kar 10 minut. Ob pesmi zvonov se cerkev polni, ob bučanju orgel se po maši prazni.

Zahodno-nemška nižina je pod vplivom severnega zalivskega toka (Golfstrom), ki prinaša poleti ohlajenje, pozimi pa toploto. Tu ni prave zime. Zelo mi prija to podnebje. Po božiču me je prijateljski škof porinil na mesto, kamor sem prav za prav že mesece spadal — ne samo zaradi padca na poledeneli cesti — v bolnišnico. So me že dosti popravili, zdaj sem napol pacient, napol bolniški duhovnik. Iz tega in kar sem že zadnjič povedal, boste razumeli, zakaj tako skoparim s pisanjem na poedine naslove v Avstraliji . . .

Toliko o sebi, zdaj pa kakšen drobec iz razmer v Nemčiji.

Politika in ekonomija.

Vladna koalicija med krščansko unijo in socialistično stranko si prizadeva spraviti vse gospodarstvo zopet v ravnovesje. Zapiranje obratov, delno ali celotno odpuščanje delavcev, zapiranje premogovnikov, zmrznjeni bančni krediti, nad 600.000 nezaposlenih — vse to ni majhna stvar. Toda vlada v Bonnu in celotno prebivalstvo zahodne Nemčije gojita dobre nade. Prej se je vse opra-

vičevalo z "gospodarskim čudežem" (Wirtschaftswunder), sedaj je pa zelo pogostna, a malo priljubljena beseda: "gospodarska kriza" (Wirtschaftskrise). Vsekakor se državni proračun, privatna podjetja in posamezniki pripravljajo na štednjo. Obetajo se pa tudi razne podražitve. Prebivalstvo ni videti vznemirjeno. Nemoteno in velikopotezno se vršijo po mestih in na podeželju sijajne, zelo pestre in originalno zamišljene prireditve karnevala — predpustne norčije. V primeri s temi veselicami je naš pust pravi sirotek.

Nova bonnska vlada se je odrekla izolacijski Hallsteinovi teoriji, ki je zahtevala: države, ki imajo diplomatske zveze z Vzhodno Nemčijo (Ulbrichtovo), niso naše prijateljice, z njimi nočemo imeti stikov. Tako je ostalo diplomatsko zastopstvo še v Moskvi in ko je Jugoslavija priznala Vzhodno Nemčijo, je Bonn ukinil zvezo z njo. Na vasi bi to pomenilo: Zora in Vida se sovražita, čeprav sta sestri. Zora zahteva, da so vse vaščanke z Vido skregane, ali pa bo Zora z vsemi skregana . . .

Za upostavitvijo diplomatskih odnosov med Bonnom in Bukaresto se pričakuje enako zblizanje z nadaljnji komunističnimi prestolicami na vzhodu. Malo čudno se bosta gledala v dotičnih prestolicah zastopnika ene in druge Nemčije . . . Toda Vzhod in Zahod se vedno bolj ogrevata za mirno sožitje in za Zedinjeno Evropo. Tudi slavni "Njet", ki je padel v Parizu o priliki obiska visokega zastopnika Sovjetije, ni dokončen, ampak le začasen.

Ako bi se Anglija morala odreči svoji edini prijateljici USA, bi bila cena za njen pristop k Evropski Uniji previsoka. Pomenilo bi poraz za Anglijo, pa tudi za Evropo. Angleži bodo previdno čakali — morda Francija in z njo Evropska Unija kupno ceno zniža, posebno ko bo mir notiral više nego zlata valuta.

Teženje po miru

Sv. oče Pavel VI. je napravil Vatikan za "celico miru." Vsa papeževa prizadevanja so naravnana na mir v Vietnamu, na pomiritev nesoglasij, na ohranitev miru po vsem svetu, na preprečitev nuklearnega atomskega spopada. Ta bi pomenil zatton človeštva. Zgodovinska avdiencia sovjetskega predsednika Podgornija naj bi pripomogla po svoje k dvema ciljema: mir na svetu in več svobode katoličanom na področju USSR. Predpogoj za sožitje in mir je pa — red in pravičnost.

Papež se zaveda, da je mir na svetu — dar božji. Treba ga je izprositi. Zato pozivlje verne ljudi k pokori in molitvi. Tudi posebno pastirsko pismo nemških škofov poudarja, da mora vse versko udejstvovanje ljudi izvirati iz duha spokornosti, iz pokorščine božjim zapovedim. Zanimivo je,

da bodo nemški katoličani tudi v bodoče držali post vse petke v letu, prostovoljno. Kar si bodo s tem prihranili, bodo darovali za velike potrebe gladujočih po svetu. Organizirani akciji za zbiranje takih prispevkov sta "MISEREOR" in "BRAT V STISKI".

Kako moramo staviti svoje zaupanje v Boga, ne pa na pridobitve moderne tehnike in močne voditelje tega sveta, nas je krepko opomnila pretresljiva tragedija tik pred pričakovanim velikim uspehom — grozna smrt astronautov na vrhu "Saturna" na Cap Kennedy. Težavna in žrtev polna je pot do zvezd — nas pa pot pokore vodi do božjega kraljestva.

Vatikan, celica miru, svetilnik v zbezanosti naših dni, bo cilj neštetim romarjem v tem jubilejnim letu 1900letnice smrti sv. apostolov Petra in Pavla. Iz nemških škofij se pripravljajo velika ro-

manja. Mnogi bodo praznovali v Rimu sveti teden in veliko noč.

Posebno poročilo miru je pa zlati jubilej prikazan v Fatimi pred 50 leti. Poziv Matere božje k pokori in molitvi, posebej molitvi rožnega venca, zajema ves svet. Marsikateri dogodki naših dni, zlasti povezani s papežem in Vatikanom, se zaradi nepričakovane izrednosti dajo tolmačiti le kot žarki fatimske mavrice miru . . . Iz nemške škofije Paderborn, ki jo vodi kardinal Jäger, bodo prirejali romanja iz vse Nemčije v Fatimo od maja do oktobra tako, da bodo častilci Marijini tam 12. in 13. vsakega meseca. To sta dneva Marijinih prikazovanj leta 1917.

Tudi mi bomo v duhu z romarji in jim bomo z molitvijo rožnega venca pomagali izprositi svetovni mir po Mariji — v večjo čast in slavo božjo. Sebi pa časni in večni blagor.

MALO TEGA, MALO ONEGA

Janez Primožič

MESEC MAREC ima svoje ime po rimskem bajeslovnem bogu Marsu ali Martu — Martius. V poslovenjeni obliki bi ga skoraj ne spoznali. Do Cezarjeve koledarske reforme je bil marec prvi mesec v letu, po njej je stopil na tretje mesto. V ljudskih običajih na severni zemeljski poluti je igral ta mesec posebno vlogo: pomenil je preganjanje zime in povečevanje rodovitnosti.

Slovenci pravimo marcu — sušec. Kakšna "suša" je skrita v njegovem imenu, je kaj težko reči. V naravi je skoraj ni, saj taleči se sneg pusti za seboj dosti moče. Kaj če je ime od tod, ker so se nekoč v postnem času, ki v glavnem pade v ta mesec, ljudje hudo postili in se zraven posušili?

Kaj pa vemo o "zalivskem toku" med Mehiko in Anglijo, ki je nekaka centralna kurjava za dežele zapadne Evrope? Povejmo nekoliko o njem. Saj trdijo, da bi brez njega Evropa že davno doživela novo ledeno dobo.

Ta edinstveni mogočni morski tok se začneja v Mehikanskem zalivu in teče 40 do 250 km široko čez Atlantik mimo francoske obale, južne Anglije skozi Rokavski zaliv. Svoje tipalke pošilja daleč gor proti severu in pristanišča Skandinavije se imajo prav njemu zahvaliti, da ne zamrznejo v hudih zimah. Nastanek in obstoj tega izrednega toka še ni povsem pojasnjen. Vemo le, da njegova srednja letna temperatura niha med 20 in 27 stopinj Celzija in njegova brzina je 6 do 8 km na uro.

Vsako sekundo potisne okrog 33 milijonov kub. metrov vode proti severu. Kakšna moč!

Prvi, ki je ugotovil in opisal Zalivski tok, je bil Španec Alaminos leta 1513. Šest let pozneje ga je osebno preizkusil, ko je na valovih tega toka prjadral iz Mehike v Španijo v dveh mesecih. Angleški pomorščaki so nekako v istem stoletju poročali o obstoju nekega toplega toka ob obalah Islandije in Norveške. Poteklo je pa precej časa, preden so dognali, da gre za en sam veletok, ki sega od srednje Amerike do severne Evrope.

Znanstveno preiskovanje toka se je pričelo šele kakih 300 let po njegovem površnem odkritju. Iznajditelj strelovoda, Benjamin Franklin, je v svoji pisarni dal napraviti morske karte o potih tega toka. Zanimivo odkritje je napravil Norvežan Gruneros leta 1773. Na obali svoje dežele je našel semena rastlin, ki uspevajo samo v Mehiki. Tako je Zalivski tok še marsikoga pritegnil k preiskavanju svojih skrivnosti in učinkov.

Kot rečeno, notranji razlog za obstoj tega toka še nikakor ni dognan. Bolj važno je, da so danes dokaj znane vse zelo razčlenjene veje Zalivskega toka. Vprašanje je, če se ne bo v doglednem času kaj spremenilo. Samo majhna sprememba bi povzročila že zelo občutljiv padec temperature v zahodni Evropi. Pred tisočletji je Zalivski tok objemal obale danes ledene Grenlandije. Dežela je imela bujno rastlinstvo in živalstvo . . . Zakaj je tok spremenil svojo smer, ni znano. Ali jo bo spet kdaj?

P. Basil Tipka

BARAGA HOUSE Tel. 86 7787

19 A'Beckett St., Kew VIC. Tel. 86 8118

★ P. VALERIJAN, SYDNEYSKI DUŠNI PASTIR, je bil dva tedna pri nas. Vodil je letne duhovne vaje za naše sestre. Jaz pa sem moral prevzeti njegov obisk in slovensko mašo v Canberri dne 19. februarja ter v Villawoodu pri Sydneyu dne 26. februarja. Tako sem po desetih letih in pol zopet videl Canberro in se čudil, koliko je novega zraslo v naši prestolici v enem desetletju. Kot navadno pater, sem bil tudi jaz gost Faleževe družine. Naj se jim na tem mestu zahvalim za vso gostoljubnost.

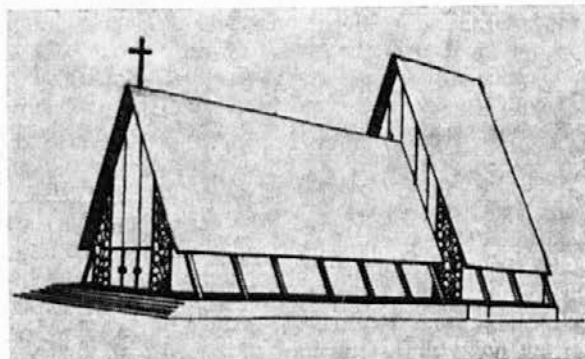
★ Ob vrnitvi me je med množico pisem čakalo tudi žalostno sporočilo iz Adelaide, da je našo tamkajšnjo skupino obiskala smrt: dne 23. februarja ob dvanajstih je odšel k Bogu po plačilo **Angel Cargo**, mož in družinski oče, dobro znan med Slovenci in reden obiskovalec slovenskih maš. Čargovi imajo svojo hišico v Beverley. Angel je odšel zjutraj na dan smrti kakor navadno na delo, pa ga je povozil avto. Podrobnosti mi žal še niso znane. Enako ne njegovi osebni podatki.

Pogreb se je vršil v soboto 25. februarja. Molitve je opravil hrvaški duhovnik Father Mihalič. Angelovo truplo čaka vstajenja na pokopališču v Cheltenhamu.

Iskreno sožalje težko preizkušani Čargovi družini.

★ O delu pri naši cerkvi nimam kaj poročati, ker smo žal počitnice nategnili do danes. Kazno je, da čakamo deževja, ki bo lep vzrok, da nikogar ne bo blizu . . . Ponujajo se tesarji, a dokler zidarji ne dokončajo dela, ne moremo dalje. Mi je prav žal, da nimam kaj lepšega poročati v tej številki. Bog daj, da bi do druge našel dovolj pravih rok, ki bi se znale žrtvovati za to našo skupno stvar.

Darov za cerkev je do danes \$19,720-40. Bog plačaj vsem novim dobrotnikom!

O, da bi bila kmalu taka!

★ Krstov je bilo v tem mesecu pet, vsi pri Mariji Pomagaj v Kew. Dne 4. februarja je krstna voda oblila **Gregorja Petra**, sinka Jožefa Velkavrha in Antonije r. Grom, Footscray. — Dne 11. februarja so prinesli **Lidijo Ano**, hčerko Franka Tkalčeviča in Rozine r. Stanko, North Clayton. — Dne 19. februarja sta bila krščena **John** in **Rosemarie**. John je sinko Alojza Šuštarja in Marije r. Jureško, Dandenong. Rosemarie pa hčerka Marjana Nauta in Emilijane r. Truden, Blackburn. — Dne 25. februarja je bil rojen **Robin Joseph**, sinko Jožefa Brumiča in Slave r. Mahne, Watsonia.

Vsem družinam iskrene čestitke!

★ Poroko morem v tem mesecu omeniti samo eno: 25. februarja sta si pri Mariji Pomagaj v Kew podala za vedno roke **Andrej Udovič** in **Pavla Mejak**. Ženin je iz Planine pri Rakeku, nevesta pa iz Hrenovic. Obema želimo obilico sreče na skupno življenjsko pot!

★ Dosti prahu je pri nas v začetku februarja dvignila izvršitev smrtne obsodbe. Komaj si se preril z avtom mimo zaporov v Coburgu, toliko je bilo demonstrantov, ki so izzivali policijo in hoteli celo minirati obzidje jetnišnice. Demokracija, pravijo. Dnevnik, ki so nas svarili in opozarjali občinstvo na nevarnost, ko je Ronald Ryan pobegnil iz zaporov, so zdaj iz iste osebe napravili skoraj narodnega heroja . . . Tisk je danes res velesila.

Morda bo koga zanimalo, da je Ronald Ryan pred skoraj dvajsetimi leti kot mladostni delinkvent preživel eno leto v Baragovem domu. Seveda je bil naš Baragov dom takrat še Padua Hall, poljševalnica v oskrbi avstralskih frančiškanov.

Ob teh vrsticah mislim na tiste naše fante, ki jih srečavam po zaporih. Kam gre njihova pot? Kakšna bo njihova bodočnost? Mnoge obraze srečujem ponovno — nič jih ne izuči življenje . . .

Mils, March, 1967

★ Kaj pa naše slovenske sestre v Slomškovem domu? Kar lepo so se vživele v tem letu dela med nami. Število otrok Slomškovega vrta se dviga in upamo, da bo še lepo napredovalo. Enako Slomškova slovenska šola, četudi bi bilo gojencev lahko mnogo več.

Morda bomo v kratkem lahko razveselili bralce s poročilom o prihodu novih sester. Bog daj!

Dne 9. marca bo m. Romana praznovala svoj prvi god v Avstraliji. Saj ji vsi čestitamo, kajne? Naj že zdaj odkrijem tudi to, da bo prihodnji mesec (dne 12. aprila) m. Romana praznovala svojo 80-letnico. To pa ni karsibodi. Zasluži veliko veliko naših čestitk in molitev, da bi nam jo Bog še dolgo ohranil. Lepa prilika, da se spomnimo naših požrtvovalnih sester tudi s kakim darom, saj vzdrževanje Slomškovega doma in odplačevanje bančnega posojila še vedno zavisi od dobrotnih rok.

★ Vsem dragim rojakom po širni Avstraliji želim obilico velikonočnih milosti. Enako slovenske sestre. Tu je pa naš velikonočni spored:

MELBOURNE:

Na **cvetno nedeljo** (19. marca) bo sv. maša ob desetih dopoldne pri lurški votlini za Baragovim domom v Kew. Pred mašo blagoslovitev butaric in zelenja s procesijo. V slučaju dežja bo sv. maša popoldne ob petih v hrvaški cerkvi. V lepem vremenu popoldanska maša odpade.

Na **veliki četrtek** (23. marca) bo sv. maša ob sedmih zvečer pri lurški votlini. Pred mašo spovedovanje.

Na **veliki petek** (24. marca): Križev pot ob enajstih dopoldne v kapeli Marije Pomagaj v Kew. Obredi velikega petka ob sedmih zvečer pri votlini. — Obakrat prilika za sv. spoved.

Na **veliko soboto** (25. marca) imamo vse obrede (blagoslov ognja, velikonočne sveče, krstne vode . . .) s polnočno sveto mašo velikonočne vigilije pri lurški votlini v Kew. Začetek obredov ob pol enajstih zvečer. (Kdor se udeleži polnočnice, je zadostil nedeljski dolžnosti velikonočne nedelje. Kdor pri polnočnici prejme sv. obhajilo, ga sme prejeti tudi na velikonočno nedeljo.) Po polnočni maši **Vstajenje s procesijo**, nato blagoslovitev velikonočnih jedil. Prinesite s seboj stekleničke, da ponese domov blagoslovljeno vodo. — Prilika za spoved kadar koli čez dan in od devete ure zvečer do obredov v kapelici v Kew.

Velika nedelja (26. marca): Velikonočna maša ob desetih dopoldne pri lurški votlini v Kew. V slučaju slabega vremena ob pol dvanajstih v hrvaški cerkvi Clifton Hill.

ST. ALBANS: Velikonočno spovedovanje v torek velikega tedna (21. marca) od 7.30 zvečer dalje. Cerkev Srca Jezusovega.

NORTH ALTONA: Prilika za sv. spoved v soboto pred cvetno nedeljo (18. marca) od sedmih zvečer dalje. Nova župna cerkev sv. Leona.

GEELONG: Velikonočno spovedovanje v sredo velikega tedna (22. marca) od sedmih zvečer dalje: cerkev sv. Družine, Bell Park.

BALLARAT: Prilika za spoved v ponedeljek velikega tedna (20. marca) od 7. do 8. zvečer v stolnici sv. Patrika.

MORWELL (Gippsland): Prilika za velikonočno spoved v petek pred cvetno nedeljo (17. marca) ob 7. v cerkvi Srca Jezusovega.

ADELAIDE, S.A.: Sveto mašo imamo na **velikonočni ponedeljek** (27. marca) ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh. Spovedovanje od dveh dalje in po maši.

Dr. Anton Trstenjak:

ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL

Nadaljnji odgovori na vprašalno polo

PTRETRESLJIVO GANLJIVO JE, kako 80 let star oče opisuje, koliko hčera so mu Nemci ustrelili kot talke, kako je sin padel kot partizan, najmlajša hči pa kot partizanka.

Zopet drug star očanec pripoveduje, kako je pri vojakah v prejšnjem stoletju pri konjskih dirkah odnesel prvo nagrado in dobil zato 14 dni dopusta. Danes živi od spominov na junaška leta svoje mladosti.

Cel življenjski roman razvija "neznanka":

"Sem hčerka nesrečne žene, ki je imela pet nezakonskih otrok. Lahko si mislite, da je bilo zelo težko življenje. Ali mamó vseeno spoštujem, saj je imela samo trpljenje. Bila je v vsem poštena, pridna in čista. Kako so ljudje gledali na tako ženo pred 50 leti, si lahko mislite. Jaz sem bila zaničevana in vsem v napotje. Vsak mi je lahko rekel "pankrt" in me brcnil. Ni bilo pravice ne do pritožbe ne do ljubezni. Komaj si toliko odrasel, da si bil zrel za šolo, sem morala biti tudi že za delo. Z mamino smrtjo sem izgubila vse: edinega človeka, ki me je ljubil, in vodnika za nadaljnje življenje. Znašla sem se sama. Kam? Zašla sem na krivo pot in sem zanosila (še zelo mlada.) O, strahen strah pred življenjem za otroka! Zato sem se rajši poročila. Poročila sem se pač, ker sem se bala, da bi bil moj otrok tudi nezakonski, kakor sem bila jaz, čeprav nisem ničesar imela, mož prav tako ne. Ko zabredeš v revščino, te spremlja vse življenje. No, pa ko bi bilo za sproti, bi bilo dobro. A kaj, ko nam je manjkalo najglavneje — kruh. Prvo leto dva otroka, otrok za otrokom, potem bolezen, brezposelnost, nato vojna . . . sedaj smo pa že stari. Mnogo bi se dalo napisati. Sprejmite lep pozdrav neznanke."

Mati, 69letna vdova, ki je imela 12 otrok, takole sklepa svojo življensko izpoved:

"Ostala sem sama, ko sem bila stara pol leta. Staršev nisem poznala. Nisem se rada poročila, ker sem imela komaj 19 let. On in njegove sestre so me silile, naj se poročim. Rekel mi je, da si vzame življenje, če ga ne poročim. Mislila sem, da me ne more nihče tako rad imeti, zato sem se poro-

čila. Imela sem samo eno željo: poročiti se s človekom, ki me bo imel rad. Potem je bilo vse drugače. Zahajal je v gostilno. Od časa do časa noč in dan. Alkohol mu razjeda ne samo telo, ampak tudi duševne vrline. Veliko sem že prestala s svojimi otroki. Ne znam opisati bednega življenja poleg pijanca. Zavedam se, da bi bilo še huje, če bi toliko ne potrpeła.

Druga je morda manj potrpeła, zato na vprašanje: Ali ste imeli kdaj samomorilne misli in načrte, izpove: Da, skočila sem v Dravo . . .

"En mal opis mojega življenja:

Sem preprosta kmečka žena. On je od mene 17 let starejši in nisem imela nikoli pravega življenja ob njem in ne pravega pogovora kot mož in žena. Razlika med nama je prevelika. Zato vas lepo prosim, svarite in učite mlade ljudi, da naj si poiščejo za življenjskega druga sebi primerne v letih in premoženju, da ti ne more potem vsak dan očitati tvojo revščino. Upam, da je s tem dosti povedano od težko izkušene žene in v mladosti poštenega dekleta."

Nad 80 let stara mama toži: "Izgubila sem moža in ostala sama s kopico otrok. V tej vojni pa sem izgubila vse otroke, bila tudi sama zaprta. Sedaj na stara leta sem čisto sama. Vse moje trpljenje je bilo zaman. Ostali so mi samo lepi spomini na dneve, ko smo bili še vsi skupaj, ter kup neureničenih želja, upov in načrtov".

Cel list z naslovom "Opombe" prilaga 50letna kmetica in svojo povest sklene: "Oprostite, predaleč sem zašla, ali ne morem drugače, ko srce trpi, ko si obuja spomine. Vidim pa tudi pri duhovniku velike napake. Oprostite, če kaj narobe zapišem. Eno veliko knjigo življena bi napisala, če bi bila pisatelj."

Kmečki oče pa piše: "V starosti bi skoro vsak človek lahko napisal o svojem življenju cel roman; glasil bi se nekako: Pot brez miru . . ."

V teh in nešteti drugih izpovedih ljudje tako-rekoč upodablajo same sebe. Ni jim dovolj, da v skopih besedah odgovore na nekaj maloštevilnih vprašanj: celoten življenjepis dodajo. Sami sebe ponudijo, da tako vsaj enkrat kot v zrcalu vidijo podobo svoje osebnosti.

V teh in nešteti drugih odgovorih, ko ljudje papirju zaupajo svoje srčne boli in odlagajo kamne, ki jih teže, da se olajšajo, pa niso samo prikazali svoje podobe, ampak so jo obenem očistili.

Življenjska vrednost vprašalne pole

Take izpovedi so obenem očiščevanja. Čisto očitno je, da pomenijo odgovori na podobne vprašalne pole za marsikoga veliko pospravljanje in čiščenje v lastni notranjosti. Ljudje imajo do tega precej drugačne odnose kot psiholog. Njim to ni bila siva teorija, njim je to manj iskanje dokazov (primerov) za določene poglede na svet in življenje, marveč bolj osebno reševanje življenjskih vprašanj. Ti odgovori so njihove osebne izpovedi, po katerih so že zdavnaj čutili potrebo; kakor da jim je potem laže pri srcu, kakor da so s to izpovedjo očistili svojo dušo, dobili opravičilo in vsaj delno pomiritev za vsa zgrešena dejanja.

Ljudje pa v teh odgovorih ne dajejo nauka le sami sebi, ampak tudi drugim. Neštetokrat slišimo, kako kdo vzklika: "Če bi še enkrat na svet prišel, bi tega nikakor več ne storil" — ali pa bi najbolj pazil (na pr.) na zdravje. V tej obliki ljudje dajo nauke tudi drugim. V tem je zaobseženo

moraliziranje ali naukovanje obenem s filozofiranjem ali modrovanjem o življenju. Človek se pogosto, zlasti ob važnejših dogodkih življenja, postavlja "v bolj ali manj slovesno držo" — modruje o življenju in s tem pridiga sebi in drugim.

To smo opazili tudi ob tej vprašalni poli. Veliko več poukovanja je v teh odgovorih, kot ga je v resničnem življenju. Prav posebno se to opaža pri odgovorih na zadnje vprašanje: Kakšno oporočko bi dali mladini — pa o tem več pozneje, ko bomo prišli do tega poglavja.

Vsekakor so odgovori za psihologa dragoceni. Zdaj piše vsebino knjige ljudstvo samo, ne psiholog. Nihče mu ne more očitati pristranosti ali apriornosti. Življenjsko modrost v tej knjigi smo povzeli iz živega življenja. Življenje množic piše to knjigo. V mnogočem je ta ljudska modrost drugačna od one, ki bi si jo zamislil teoretik pri zeleni mizi. In k temu ljudstvu sodijo sedaj vsi sloji. Ne morda samo preprosti in manj izobraženi, ampak tudi najvišje izobraženi. Razlika med izobraženci in neizobraženci je vedno manjša, prav tako pa tudi razlika med ročnimi in umskimi delavci.

Zato pa tudi življenjska modrost postaja vsebolj skupna last vsega ljudstva.

SPRAŠEVANJE VESTI

I. Burnik

O, strašni petek . . .

*Na trdem križu
umira zmučeno obličje . . .
Sveta kri iz ran
v mračni dan kaplja
in spira umazanijo cest.*

*Mar ne žene tudi tebe vest,
da bi si naložil majhen križ
in ga za pokoro nosil?
Tisoč devetsto štiri in tridesetič
bo umorjeno nam na križu Jagnje —*

*Zamisli si:
Moja, tvoja, naša krivda
ga bridko žalosti.*

*Izmijno krivdo v Krvi —
da doživimo res veselo
veliko noč!*

Izpod Triglava

V TRSTU LAHKO PO SLOVENSKO kupuješ v domala vseh trgovinah, tako trdi naš človek v Sydneyu, ki se je nedavno vrnil z obiska tam. Tržaška MLADIKA pa piše, da prihajajo v Trst Ljubljanci in se silijo v trgovinah z italijanščino. Neki trgovec, Italijan, jim je odgovarjal po slovensko, pa niso razumeli migljeja. Morda so ga ušesa bolela, ko je bila njihova italijanščina prehudu — ljubljanska. Lahko pa tudi, da jim je hotel po ovinkih reči: šleve pa take!

MSGR. LOJZA ŠKERLA, ki je postal "škofov vikar" za Slovence na Tržaškem, so vprašali (po vatikanskem radiu): Kakšen je obseg vaše službe? Njegov odgovor se je glasil: Vikar sprejme precejšnjo odgovornost pri vodstvu škofije, a to le na področju, ki mu ga odkaže škof, ker postane njegov namestnik in pomočnik. Brali smo, da je neki škof izročil vikarju skrb za študente srednjih šol in univerze. Zopet drug mu je izročil skrb za kmečko prebivalstvo v škofiji z vsemi problemi in težavami, ki so s tem v zvezi. Tražaški škof je vikarju izročil skrb za slovenske vernike. Zdi se mi, da ta oblika najbolj odgovarja koncilskim navodilom.

HULIGANI SO PA MOTILI polnočnice v Ljubljani, o čemer piše DRUŽINA tako: "Manj veseli dogodek so bile motnje pri frančiškanih in v stolnici. V stolnici se je nemir polegel pri nadškofovi pridigi, pri frančiškanih je trajal dlje. V tej cerkvi so bili neznanci tako predrzni, da so napeli jermen od glavnih do stranskih vrat, ki vodijo na prosto. Toda ljudje so jermen kmalu raztrgali. Glavni povzročitelji nemirov so bili mladostniki z beatniškimi frizurami. Nekateri so bili tudi vinjeni . . ." List si menda ni upal povedati, kar so vsi dobro opazili: policija se za razgrajače ni zmečila . . .

BOŽIČNO PLOŠČO SLOVENSKEGA OKTE-TA je izdala Mladinska založba v Ljubljani. Sprva je bila namenjena le izseljencem v Ameriki in tam izdelana. Ljudje so kar padli po plošči, čeprav je bila doma dražja kot v Ameriki. Do konca leta jih je šlo v prodajo blizu 50,000. Mladinska založba je s tem napravila sijajen "business" in si finančno lepo opomogla. Vsi kupci so vedeli, da izdajateljem plošč ni šlo za ljubezen do Deteta v jaslicah, vendar so kupovali. Jim je le bila spet dana priložnost, da so napravili nekak plebiscit in dali komunistom vedeti, kaj jim je pri sreju.

O PRAZNOVANJU BOŽIČA 1966 piše DRUŽINA: Udeležba pri polnočnicah je bila letos večja; gotovo tudi zato, ker je prišel božič na nedeljo, prost dan. V letu 1967 bo prišel božič na ponedeljek. Ali bo dela prost dan? Vsi verni Slovenci si to želimo.

Gornja Kungota nad Mariborom

SLOMSKA NA OLTAR

SLOMSKOV GROB je od zadnje vojne v bazi-
liki Matere Milosti v Mariboru v kripti pod veli-
kim oltarjem tik pod večno lučjo.

Pred dobrima dvema letoma so prav nad gro-
bom postavili nov oltar, k ljudem v cerkvi obrn-
jen, in tam so zelo slovesno opravili službo božjo
v slovenskem jeziku — prvič v zgodovini. V mislih
so imeli Slomškovo izredno ljubezen do materine-
ga jezika in vsa cerkev je bila iskreno ginjena.

Lani je dobila cerkev v prezbiteriju tik nad
Slomškovim grobom nove slike vse okoli velikega
oltarja. Pravijo, da so slike res krasne — freske
akademskega slikarja Staneta Kregarja. Verniki
od blizu in daleč radi prihajajo na Slomškov grob
molit, posebno za skorajšnjo beatifikacijo Antona
Martina. Saj vsi upamo, da bo prav on prvi urad-
no priznan slovenski svetnik.

Tudi mi v Avstraliji ne izgubimo izpred oči te-
ga cilja — molimo v ta namen in darujemo za
stroške pri delu za Slomškovo beatifikacijo. —
P. Valerijan, namestni postulator za Avstralijo.
(66 Gordon St., Paddington, NSW.)

O SMRTI BORISA KRAJGERJA v znani pro-
metni nezgodi na poti v Belgrad se v Sloveniji ši-
rijo govorice, da ni bila tako slučajna kot je ka-
zalo. Krajger je bil tisti, ki je o pravem času izpa-
zil Rankovičeve nečrte in Tita še pravočasno rešil.
Tehnično je Rankovičev padec vodil prav Krajger.
Ni maral velikosrbske nadvlade v Jugoslaviji, naj-
manj v Sloveniji. Bajne zahtevo Moskve Tito ni
postavil Rankoviča pred sodišče, pustil ga je na
svobodi. Vse to in tako daje ljudem dosti prilike,
da skušajo pogledati za kulise in se jim tu pa tam
tudi posreči.

DVA VELIKA JUBILEJA, ki spominjata na
važne dogodke v zgodovini Slovencev, bodo v le-
tošnjem letu slavili v domovini. Leta 767 je prišel
med Slovence v Karantanijski škof sv. Modest, ki je
vedel in utrdil krščanstvo med njimi. Njegova
ustanova je Gospa Sveta nad Celovcem, kjer je tu-
di njegov grob. Sto let pozneje — 867 — sta pot-
ovala skozi Slovenijo sv. brata Ciril in Metod v Rim
k papežu in med potjo misijonarila med Slovenci,
največ seveda ob postanku pri knezu Koclju v
Blatnem gradu na sedanjem Ogrskem.

LIST "DRUZINA" je izšla za božič v polep-
šani obliki in pomnoženi nakladi. Na prvem mestu
so božična voščila vseh treh slovenskih škofov.
Ljubljanski nadškof podrčava, da bo v letu 1967
veliko priložnosti za utrjevanje vere. Mariborski
škof pravi, da je vsak božič za nas novo veselo
oznanilo, ki nas vabi k bolj doslednemu verskemu
življenju. Koprski škof poudarja, da je božič čas
globokega doživetja in zato kristjan nikoli ne gle-
da v bodočnost s črnimi očali.

V POLJANAH NAD ŠKOFJO LOKO so konč-
no dobili novo cerkev namesto stare, ki jo je po-
rušila zadnja vojna. Je velika, lepa in — moderna.
Zamislil je njeno obliko arhitekt Tone Bitenc,
zgradilo jo je pa podjetje Tehnik v Loki. Poljanci
so seveda na novo cerkev zelo ponosni, toda ko jo
ogledujejo, jim prihaja na misel, kaj bi neki rekel
o njej Ižanec Gregor Maček, ki jim je zgradil pre-
jšnjo cerkev pred skoraj 300 leti. Gotovo bi mu
kar sapa zastala.

V HRASTNIKU IN DRUGOD po Sloveniji
so bile v decembru velike povodnji, ki so napravile
ogromno škodo. Samo v Hrastniku cenijo škodo
na 137 milijonov starih dinarjev. Razdrte so bile
ceste, mostovi odnešeni ali vsaj poškodovani, hu-
dourniki so razrili mnogo dragocene ruše.

SLIKOVITOST SLOVENSKE GOVORICE

Rado L. Lenček

V ŠOLSKI POETIKI ALI NAUKU O PESNIŠTVU govorimo o pesniški rabi besed v prenešenem pomenu. Preprosteje bi lahko rekli: v drugem pomenu "V njegovih prsih je kamnito srce," pravi pesnik. Pa srce ni kamnito, le tako trdo je, kot bi bilo iz kamna. Namesto trdo smo rekli kamnito. Rabili smo to besedo v drugem ali prenešenem pomenu.

Takih pesniških sredstev ali metafor se poslužuje pesnik, ki je hodil v šole in ima primerno stopnjo izobrazbe. Preprost človek pa ne. Ta vedno raje primerja. Zakaj bi rekel — kamnito srce — ko bi ga morda ne razumeli? Raje preprosto: Njegovo srce je trdo kot kamen. In tudi to je metafora, tropus ali raba besede v prenešenem pomenu. Samo ta je preprosta, najpreprostejša. Naša misel prav tako kot pri prispodobi "kamnito srce" — potuje od srca do kamna in zopet nazaj. Njegovo srce je — kot kamen, pravimo in to podobo, prispodobo ponavljamo, kadar koli hočemo povedati, da je kdo trdosrčen.

V takem prispodabljanju je značilna slikovitost slovenske govornice. Za vsako stvar, predvsem za vsako lastnost, ima naš človek pri roki podobo, prispodobo. Takoj primerja. In to duhovito, bistro, šegavo, originalno, kakor zahteva priložnost. Poglejmo si nekaj primerov!

Koliko bistrega opazovanja narave je na primer v tej-le prispodobi: To je brez vsake koristi: kot bi na mavrico zidal.

In koliko gospodarske preudarnosti je n. pr. v tej-le podobi: Lepo ženo ima, pa toliko porabi zanjo kot za cesarskega konja!

Pa tale šegavost in nagajivost! Tako neumen je, da ne ve, koliko nog gre v en čevlji.

In celo koliko pobožnosti! Moja vest je čista kot milost božja! Ali pa: Dober nam je bil kot duša.

Slovenski jezik je silno bogat na primerih take vrste. Rekli smo že, da ima skoro vsak pridevnik svojo prispodobo. Večkrat pa ne samo eno, ampak celo vrsto svežih in nazornih podob. Ni dvomno, da vse to bogastvo ljudske govornice spada v poglavje o narodnem pesništvu. Medtem ko se narodne pesmi, pripovedke in pravljice — pojejo in pripovedujejo ob posebnih prilikah kmečkega življenja, so te bolj ali manj oblikovane pesniške podobe ljudske govornice — s pregovori vred — kmetova *poezija za vsak dan*.

Oglejmo si še kaj več primerov!

Priden delavec dela, da se kar kadi iz njega. Len, kakor bi dež v klobuk lovil. Njegovo delo je prazno, kot bi črepinje krpal. Pa še — prazno, kot bi šivanko v temi vdeval. Piškavega oreha ni vredno! — Koliko podob, kaj ne?!

Siten človek je našim ljudem, ki poznajo na dolgo živine, kot podrepna muha, pa tudi kot komar

Jeznorit človek renči kot pes na ketni. Prepirljiv ropoče kot mlin na veter. Žlobudrav je kot sraka. Molčec nam velja kot zvonovi na veliki petek ali pa kot grob.

Zanimivo je, kako pri nas ljudje lažejo! Kot bi se megla delala, pravijo eni. Kot bi orehe trli, drugi! Laže, da parizar ne odpelje, pravijo spet drugi. Laže, da se kadi. Laže, da se podnevi zvezde vidi, prispodablja spet drugi. Laže, da smrdi, se gabi spet drugim!

Še zanimiveje, kako pri nas ljudje pijejo! Pijejo kot žolne, kot gobe! Kadar se kdo napije, je potem seveda pijan kot čep. Ali pa kot krava! Ali pa je pijan, da ne more čez brado pljuniti. Če pa se kdo brani vina, mu očitajo, da je kot kmečka nevesta. Pa tudi je vino kislo kot vrisk, kot je na Dolenjskem po navadi. Kakšne podobe, ali ne?

In kakšni smo po zunanjem videzu? Tak je, da bi se ga še smrt ustrašila. Tak je, kot bi izpod vislic ušel. In oni izgleda, kot bi tri dni v dimu visel. In oni, kot bi bil tri dni v grobu ležal. . .

In kako znamo povedati, kako malo smo včasih dobrodošli. Dobrodošel je kot bolha v ušesu. Kot dim v očesu! Kot pes v kuhinji, vedo povedati ženske. Dobrodošel kot pes pri kegljanju, modrujejo moški.

In naj navedem še nekaj duhovitih!

Bil sem v situ in rešetu, pravimo, ko hočemo reči, da smo bili v hudi težki preizkušnji. Britva reže kot gad. Čuk ga je izpel, pravimo o nekom, ki je na mrtvaški postelji in bo gotovo umrl. Gre čez drn in strn, prispodabljam tek vprek travnikov in njiv, preko vseh ovir. Gre kot zmaj, lomasti kot medved. Močan je kot medved, zvit kot lisica, hiter kot zajec, lačen kot volk, bister kot jelen, smrdljiv kot dihur, krade kot sraka, uren kot podlasica! Cela družina gozdnih živali, vsaka s svojo lastnostjo!

Star kot zemlja, star kot gora. Suh kakor trska, suh ko poper. Tema kot v rogu. Zdrav kot riba. Takih rekel je pa še posebno dosti o smešnih in slabih lastnostih. Bo plačal kakor vrabelj proso. Drži se ko lipov bog. Ni ne krop ne voda, ne ptič ne miš! Nisem kuhan ne pečen. Se drži kakor Kurent v Pratici, kakor Job na gnoju, kakor bi stenice pod nosom trl, in tako dalje in tako dalje. . .

Takih podob — kot že rečeno — je slovenska govornica polna. Pa pogledjmo dalje!

Če je v take stilne oblike nazorne govornice preprost človek zavil kako življensko resnico, je s tem ustvaril že prisodobno višje vrste. To je že izrek ali sentenca, v kateri se naravnost ali v alegoriji ugotovlja ta ali ona resnica, izreka ta ali ona sodba ali obsodba. Poslušajte tole resnico, izrečeno naravnost.

Kdor graja, misli kupiti. Resnica sloni na izkušnji.

Ali to sodbo izrečeno v podobi: Ima kačo v žepu. To se pravi — ne mara plačati; noče seči v žep po denarnico.

Pa na primer tole življensko vodilo, izrečeno naravnost: boj se tega, ki rad prisega. Koliko izkušenj je že potrdilo to sodbo!

Alj to-le, izraženo v podobi: Kdor ima rad grablje, treba, da ima tudi vile.

(ODMEVI, N.Y.)

BOSTE KOMAJ VERJELI

SLIKA TU ZRAVEN ne predstavlja neke stolpnice, ampak — **zvonik ali cerkveni stolp**. Stoji ob cerkvi sv. Cirila in Metoda v Bežigradu, Ljubljana. Seveda je nova zgradba in od sile "po novem". Kaj vse je v njem?

V podzemlju (kleti) zimski vrt za oltarne rože in peč za centralno kurjavo. V pritličju razne shrambe za cerkvene potrebščine. V prvem in drugem nadstropju učilnice za verouk z vsemi pripočljivimi učili. V tretjem nadstropju dvorana za cerkvene arhive in župnijsko knjižnico. V četrtem nadstropju visijo zvonovi, nad njimi na strešni ploščadi sta dva križa in dva petelina — simbola budnosti. Okoli je razgledna terasa, ki privabi mnogo "turistov".

O tem "zvoniku" so MISLI že poročale, zdaj pa slika še vse več pove.

Misli, March, 1967

SLOVENSKO DRUŠTVO SYDNEY

A K C I J A Z A D O M

vljudno vabi na

"JOŽEFOVANJE"

v soboto 18. marca 1967 ob 8h zvečer

St. Francis Hall, Oxford Street, Paddington.

VSEM ROJAKOM VESELO VELIKO NOČ.

KAJ IN KOLIKO VEMO

O PRETEKLOSTI AVSTRALIJE?

(Nadaljevanje)

Janez Primožič

Avstralija v drugi dobi odkritij

V FEBRUARSKI ŠTEVILKI SEM SE OMEJIL na prva poskusna odkrivanja Avstralije po Špancih, Portugalcih in Holandcih. Ni jim uspelo, da bi podrobneje odkrili in raziskali ta kontinent. Kako in kdaj je prišlo do boljšega in dokončnega uspeha, nam vsako leto dne 26. januarja pove praznični AUSTRALIA DAY. Letos je na ta dan Avstralija praznovala 179 let svojega rojstva.

Poročnik James Cook, bolje poznan pod činom kapitan Cook, je bil brez dvoma eden največjih angleških pomorščakov. Obenem je bil tudi priznan zvezdoslovec svojega časa. Prav ta okolnost je po svoje pripomogla do tega, da zgodovina navaja Cooka med prvimi in glavnimi odkritelji Avstralije.

Cook je s svojo ladjo "Endeavour" odpotoval proti jugu iz luke Plymouth v južni Angliji. S seboj je imel skupino zvezdoslovcev, ki so imeli nalogo opazovati kroženje planeta Venus okoli sonca. V šestih mesecih so dospeli v Rio de Janeiro v Braziliji. Po kratkem postanku so nadaljevali pot navzdol, zavili okoli rtiča Cap Horn na skrajnem ameriškem jugu ter se spustili v vodovje Tihega oceana. Po štirih mesecih so se ustavili na otočju Tahiti (danes francoska Polinezija).

Od tu je Cook nadaljeval pot v neravni črti preko Pacifika z namenom, da doseže in si ogleda deželo, ki nosi ime Terra Australis. Po dvomesečni vožnji doseže vzhodno obalo severnih otokov Nove Zelandije, ki jo je bil odkril že Tasman leta 1642. Cook sklene obkrožiti Novo Zelandijo s svojo ladjo in tako odkrije morsko ožino med obema otokoma. Dobila je ime po njem in se še vedno imenuje Cookov preliv.

Avstralija na vidiku

Na nadaljnji morski poti, ki jo je nastopil Cook 31. marca 1770, je sprva vozil točno po Tasmanovi sledi v smeri proti Van Diemens Landu — Tasmaniji. Toda močan južni veter ga je proti njegovi volji potiskal na sever. Dne 20. aprila ob

svitu dneva zagleda neznano obalo. Bila je vzhodna obala Avstralije, kot je kmalu nato dognal.

Ob tej obali je plul nekako 10 dni, jo raziskoval in si ogledal zlasti znani Botany Bay pri današnjem Sydneyu — seveda mu je dal ime Cook sam. Nato je krenil proti severu vse do Possession otokov, ki ležijo na skrajni severni točki Avstralije. V teku naslednjih mesecev je njegovo raziskovanje dozorelo do sklepa, da je treba to zemljo priključiti Angliji, zato je dne 22. avgusta 1770 vso vzhodno avstralsko obalo proglasil za osvojenost v imenu kralja Jurija III. Dal ji je ime New South Wales.

Po tem uspehu se Cook odpravi proti Bataviji, ki jo doseže 11. oktobra. Večina posadke je obolela. Naslednje leto se Cook vrne v Anglijo, pa ne za dolgo. Na novih raziskovalnih vožnjah v južnem morju je dokončno dognal, da med Novo Zelandijo in južno Ameriko ni večje suhe zemlje. Zopet se je približal Avstraliji, toda leta 1779 so ga domačini na Sandwich otoku (severno od današnjega Townsvilla) umorili.

Prvo angleško ladjeje v Avstralijo

Po odkritju Botany Bay-a in poimenovanju New South Walesa je minilo kakih 18 let. Anglija je prišla na idejo, da bi bila nova zemlja daleč na jugu primerna za nastanitev kaznjencev — zločincev — iz Anglije. Vlada je imenovala za prvega kraljevega namestnika v New South Walesu kapitana **Arthurja Phillipa**. Ta je vodil prvi transport kaznjencev — konviktov — na dolgi morski poti na jug.

Ladjeje pod komando Phillipa je imelo manj kot 4000 ton in je sestajalo iz dveh vojnih ladij, 6 transportnih in 3 oskrbovalnih brodov, poprečno po 300 ton. Vseh ljudi na ladjah je bilo 1472, med njimi 778 kaznjencev, 586 moških in 192 žensk. Iz Anglije je ladjeje odplulo 13. maja 1787 in nastopilo svojo zgodovinsko vožnjo preko Atlantika do Avstralije.

Prilичno hitro so dospeli do Kanarskih otokov in pristali v Santa Cruz, glavnem mestu Tenerife. To je bilo 3. junija. Ostali so teden dni in se založili s svežo nabavo živila, kuriva in drugih potrebščin. Ze 6. avgusta so potem dosegli Rio de Janeiro, glavno luko Brazilije. Tu so ostali mesec dni. Dne 4. sept so zavili proti vzhodu v smeri rtiča Dobre nade v Afriki. Po zelo deževnem vremenu dosegli ta vmesni cilj 13. oktobra. Naložili so si nove zaloge, 700 glav živine, deloma govedo, deloma ovce.

ŽENE IN KRISTUS S KRIŽEM

F. S. Finžgar

KRIŽANJE JE BILA STRAHOTNA KAZEN. V judovskem kazenskem zakoniku te kazni ni bilo. Judje so zločince kamenjali. To najstrašnejšo kaznen križanja so povzeli od Rimljanov. Rimljani so s križanjem kaznovali le največje zločince in razbojnike, zlasti sužnje in ljudi iz zavzetih tujih dežel, provinc. Rimskega državljanja niso smeli križati. Zato se je sv. Pavel pri sodbi v Cezareji skliceval na rimsko državljanstvo (*civis Romanus sum*) — in res ni bil križan kot sv. Peter, bil je obglavljen.

Kristus je bil torej križan po rimskih kazenskih predpisih. Vsakdo, obsojen na tako smrt, je moral izpred sodnega dvora nesti svoj križ sam. Križali so pa razbojnike blizu mestnih vrat, da bi bili ljudstvu v svarilen zgled.

Zgodovinski opisi, kako je vplival na obsojenca trenutek, ko so mu izročili križ, so pretresljivi. Koliko se jih je zrušilo v nezavest, ko so zagledali svoj križ! Drugi so se zvijali po tleh v grozi pred strašnimi mukami in se branili križa, obupno jokali in tulili od strahu.

Ob Zveličarju so rablji in vojaki strmeli. Brez upora, hrepeneč je objel Kristus križ odrešenja in ga vzel na svoje rame. Kakor se je dal prostovoljno zvezati, kakor je molče stal ob stebru bičanja, tako je zadel molče križ za odrešenje vesoljnega človeštva.

Ko so Kristusa — obsojenega — pripeljali z dvorišča Pilatove palače, ga je obsula množica. Korobači vojakov so morali delati gaz med razdivjano druhaljo, ki se je kričeč valila po ulicah. Nahujskanost, strast in zaslepljenost je sprostila žival v človeku.

Zveličar molči, nese težki križ, se spotika, omahuje, pada po ulicah, tlakovanih z debelimi okroglimi kamni. Vsak njegov korak je borba z omaganostjo zaradi prelite krvi pri bičanju, vsako premikanje po ulici je boj vojakov z besno množico.

Ko je grozni sprevod prišel skozi obzidje mesta na plano, se je množica razprostrla in gneča zmanjšala. Tam zunaj mestnih vrat stoje žene in čakajo Jezusa. Molče. Tik poti stoje. Ko zagledajo Jezusa, zajokajo.

Kdo so bile te žene, točno ne vemo. Vemo le, da so bile jeruzalemske meščanke. Gotovo so bile

večinoma matere. Morda so bile — tako sklepajo nekateri zgodovinarji — članice kakega dobrodelnega društva, ki jih je bilo tedaj v Jeruzalemu mnogo. In so imele poleg drugih nalog tudi to, da so tolažile obsojence in jim s kakim krepčilom pomagale v bridki uri.

Te žene so torej Jezusa čakale pred mestnimi vrati. Saj so obsojenci večkrat, mučeni od silne žeje, poprosili za čašo vode, za požirek vina ali za hladilni sadež. Tudi Jezus je za trenutek obstal in se ozrl na jokajoče žene. Hčere jeruzalemske so umolkile in prislušale Jezusovi prošnji.

Toda kaj se zgodi? Nobene prošnje, nobene tožbe, nobene želje ni iz Zveličarjevih ust. Pred ženami stoji sicer s križem obložen, blede, s trnjevo krono na glavi, ves krvav od bičanja, toda neskončno veličasten prerok. — Zveličar, Bog in človek, ter spregovori:

“Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki . . . Zakaj če z zelenim lesom tako delajo, kaj se bo zgodilo s suhim.”

Žene so onemele. Kristus je odšel proti Kalvariji. Sveto pismo res niti z besedico ne omenja, kaj so žene nato storile. Da je pa Kristusova prerokba morala porazno učinkovati na hčere jeruzalemske, ni nobenega dvoma.

France Gorše: Osmá postaja

Pred nekoliko dnevi je Jezusa sam bridko jokal, ko je gledal ponosni Jeruzalem in v duhu videl njegovo razdejanje. "Kamen na kamnu ne bo ostal." Sedaj naroča ženam: Jokajte nad svojo obsodbo . . . tudi ve boste delile usodo prekletstva mesta, ki ni spoznalo dni svojega obiskanja . . . jokajte nad seboj in svojimi otroki . . .

Evangeliji nam poročajo, da se je naš Zveličar pogosto sešel z grešniki, ko je po domači deželi hodil, učil in dobrote delil. Farizeji so mu očitali: glej, grešnike sprejema in sedi pri mizi z njimi. Jezus jih je ozdravljaj in jim odpuščal; zaupaj, sin, odpuščeni so ti tvoji grehi. To so bili grešniki, ki so padli bolj iz človeške slabosti, kot zaradi nevere in hudobije.

Bili so pa tudi grešniki, ki so zavrgli Boga. Noben čudež, noben Kristusov opomin: "Če ne verujete mojim besedam, verujte mojim delom . . . jaz sem Kristus, Sin božji", jih ni prepričal. To je bil največji greh, zlo, ki je rodilo samo zlo ter

pogubilo Jeruzalem in narod.

Ob tem premišljevanju se nam razodeva najsvetejša dolžnost, ki je skrita v Jezusovih besedah jeruzalemskim ženam. Ta dolžnost se glasi: dajte otrokom Boga! Dolžnost mater je, da dajo otrokom hrane, da jim dajo sonca in zdravja, igračo in veselje. Toda najsvetejša dolžnost je: matere, dajte otrokom Boga!

Koliko hiš, koliko družin daje otrokom vse: polno igrač, polno vseh božjih darov, samo Boga jim ne dajo. So družine, kjer je kletev in kvanta, samo Boga ni. In kjer ni Boga, ni ljubezni. Vsi se trudimo in pomagajmo vsem tistim, ki so izgubili Boga, da ga spet najdejo, da z njim najdejo ljubezen, da se bosta v tako sovražnem svetu vendarle poljubili pravica in ljubezen. To je vsa skrivnost medsebojne človeške socialne sreče, temeljni kamen živega krščanstva in poročstvo zveličanja.

("Sedem postnih podob", V., zgoščeno)

ÖCITEN BLAGOSLOV NA SLOVENSKEM ZAVODU V RIMU

(Najnovejše poročilo)

"NIMAMO SE HIŠE, imamo samo gojence", je bilo povedano sv. očetu na vprašanje, kako je s "Slovenikom" v Rimu.

"Imate seveda dosti skrbi. Le pridno delajte naprej. Mnogo molim za vašo deželo. Blagoslavljam vse, ki se trudijo za Slovenicum in pri delu pomagajo."

Nekako tak pogovor se je razpletel med papežem in slovenskima zastopnikoma, ki sta mu na svečnico prinesla posebno svečo v imenu Slovenika. Bila sta g. **Rafko Valencič**, duhovnik koprške škofije (ima brata Franca v Sydneyu), in **msgr. Janez Vodopivec**, podravnatelj Slovenika.

Res, dosti skrbi imajo tisti, ki vodijo ustanovo, komaj dobro leto staro, kot vemo iz prejšnjih objav v MISLIH. Vendar se sami čudijo dosedanjim uspehom in ne morejo biti dovolj hvaležni Bogu in — dobrotnikom. Kot vemo, so kupili zemljišče za nekako 55 milijonov lir, seveda na dolg. Mogli so pred pičlim letom položiti le naplačilo.

Zdaj poročajo, da so že odplačali blizu 45 milijonov, tja do oktobra tega leta upajo plačati še ostalih 10 milijonov, potem bodo začeli misliti za zgradbo primerne hiše. Po dosedanjih uspehih nimajo več bojzani, da bi delo ne moglo iti v lepem redu naprej.

Od kod prispevkij?

Ne prihajajo samo od Slovencev z vsega sveta, vendar v glavnem od njih. Mnogi znajo poiskati

dobrotnike tudi med znanci drugih narodnosti. Nekaj milijonov lir se je zbralo po tej poti. Financi poročilo, ki smo ga te dni prejeli, je razdelilo prispevke po naslednjih deželah:

Anglija	1.045,200
Argentina	156,470
Australija	717,695
Avstrija	772,340
Belgija	26,400
Francija	274,884
Goriška	37,000
Kanada	3.501,350
Nemčija	198,934
R i m	14.928,721
SLOVENIJA	335,000
Švica	255,000
Tržaška	710,000
Venezuela	18,600
Združene države Amerike	20.239,280
R a z n o	441,000

Pozornost seveda vzbuja severna Amerika s tako lepo milijonsko zbirko, še bolj pa morda SLOVENIJA. Njena zbirka se sicer kar skriva pred ameriško, toda še nedavno je bilo rečeno, da od tam ni pričakovati niti pare. Pa je spet ena netočnost popravljena, hvala Bogu! Posekala je celo Argentino — pa nič čudnega! Njen denar — gotovo ne po krivdi Slovencev — nima izven domače dežele kar nič veljave. (Konec str. 87)

AVSTRALSKI SLOVENCİ IN SLOVENSKA TRADICIJA

(Iz VESTNIKA SDM 1. 1967)

PRED NEKAJ TEDNI NAS JE OBISKAL v našem Domu rojak g. Calzi, ki je zvezni referent za emigrante pri Commonwealth Savings Bank. Na njegovo pobudo je banka organizirala tritedensko folklorno in turistično razstavo o Jugoslaviji v prostorih bančne centrale v Elizabeth Street v Melbournu. Bolje rečeno, uprava banke je dala na razpolago prostor, vse organizacijsko delo pa je dobil na svoja ramena g. Calzi, ki je s pomočjo enega ali dveh požrtvovalnih gospodov vso razstavo organiziral, nabiral in odbiral predmete ter sam uredil razstavne deske in omare.

Pred nekaj dnevi sem si plod njegovega prizadevanja in težkega dela ogledal. Razstava je bila zelo lepo in sistematično urejena in ena najboljših te vrste, kar jih je Melbourn kdaj videl. G. Kalcu gre naša prisrčna zahvala za vso njegovo požrtvovalnost in marljivo delo. Le škoda, da sam ni mogel slišati pohvalnih opomb avstralskih obiskovalcev, kot sem jih jaz, ki sem se pomešal mednje in vlekel na ušesa, da bi slišal njihovo sodbo.

Rastava je bila uspeh, na katerega je g. Calzi lahko ponosen, in če nam on dovoli, da se vsaj nazven okitimo s pavovim perjem, tudi mi vsi.

Toda med nami samimi nas je pravzaprav lahko sram. Ko nas je g. Calzi prišel pobarati, naj mu pomoremo nabrati nekaj tipičnih narodnih predmetov za slovenski kotiček razstave, smo se vprav pripravljali na sejo. Kdo naj bi bil bolj poklican za takšno akcijo, kot Slovensko društvo. Prišel je na pravi naslov. Navdušenja ni manjkalo, toda kako praktično pomoči, ni vedel nihče; polovica odbornikov je patetično strmela v steno, drugim pa je bil strop bolj všeč. Iskali smo po naših spominih, kje in v kateri slovenski hiši smo videli kakšno stvar, ki bi bila za razstavo primerna, pa skoroda brez uspeha. To stran naše slovenske tradicije smo popolnoma zanemarili.

Bore malo imajo slične robe naši ljudje v Melbournu. Če ne bi bila slovenska kaplanija pomogla s svojo skromno zbirko slovenskega narodnega blaga in če ne bi turistični urad poslal nekaj lepih slik Slovenije, bi bil slovenski kotiček prazen.

Koliko boljši in zavednejši od nas so bratje Hrvati. Srbi in Macedonci! Skoro vsaka hiša ima kakšen spominček, v usnje vezano čutarico, opanke, dele narodnih noš, pletene pasove. Ponosni so nanje in cenijo jih kot družinske dragocenosti. Mi pa — nič! Bil sem v hišah pri Ukrajincih — vsepovsod blazinice, celo posteljna pregrinjala v krasnih in mnogobarvnih narodnih motivih. Otroci v oblekah, v katere so pridne materinske roke uvezle stoletja stare ornamente. V moji pisarni imamo Latvijko z univerzitetno izobrazbo — vsako opoldne med odmorom veze in plete in vedno je okrog nje krog gledalcev, ki se čudijo in navdušujejo nad lepoto njenih narodnih vezenin. In Rusi Poljaki, Madžari, vsi se ponašajo s kakšnim delcem stare domovine. Mi pa mislimo, da smo se spominu na domovino že oddolžili, če obesimo doma na zid kakšno diletantsko sliko Bleda ali Bohinja.

Preveč bi bilo pričakovati, da bi si kdo opremil stanovanje s starinskimi, čudovito poslikanimi omarami ali posteljami; tudi slovenska zibelj bi bila malo iz mode; toda za nikogar ne vem, ki bi si bil zgradil hišo in opremil zajtrkovno obednico v slovenskem slogu, s pravimi slovenskimi stoli, z izrezanimi srci, našo mizo, našo skrinjo. Samo malo domišljije bi bilo treba in pridnih rok, pa bi se vse to z malo denarja dalo ustvariti in bilo bi stokrat lepše kot tista draga navlaka brez sloga, ki jo kupujete po trgo-

Dekleta doma barvajo pirhe

vinah. In nikomur ni padlo na misel, da bi si v hiši ostvaril naš tradicionalni skromni "bohkov kot", kot ga je imela vsaka naša hiša na vasi. Vsaj jaz ga z Avstraliji nikjer nisem videl, kot da je tisti fabriški kič, ki ga za drag denar kupite, lepši in vrednejši.

Nekateri ste spretni z žago, kladivom in dletom. Kaj ne bi mogel kdo napraviti vsaj majhen model slovenske izbe?

Koliko nas je, ki si za Veliko noč vzamemo eno popoldne in okrasimo nekaj pisanic za našo praznično mizo. Doma so fantje in dekleta tekmovali, kdo bo napravil lepše in se bolj postavil.

Spominjam se, kako so se pred vojno v Ljubljani članice našega dijaškega društva dogovorile, da bodo uvedle slovenske ornamente in motive v svojo nošnjo. Njihove bluze, krojene moderno, toda z uvezenimi narodnimi okraši, so bile ponos in dika dijaške promenade in nekatere brihtnejše so si celo okrasile ovratnike in oprsja volnenih oblek; rezultat je bil nad vse okusen in obleke iz cenenega blaga so izgledale dragocene. Trideset let je že tega; danes si resda podobno okrašena oblačila lahko kupite v Melbournu za drag denar — uvažajo jih iz Švedske, Danske in Norveške. Naša dekleta so dosegle isto samo z dobro idejo in nekaj ur marljivega dela.

Res, treba je časa, boste rekli. Vendar je to jalov izgovor. Pol urice ali eno urico dela nekaj večerov si lahko privoščite. Vzemite ga kot razvedrilo in uspeh ne bo izostal. Nimate motivov in predlog, se izmikate. Ze res, toda ko pišete domov in opisujete vse potankosti družinskega življenja, kako je Jožek dobil prvi zobek, ali kakšno je Janezek "našpilal" v šoli, dodajte nekaj vrstic in poprosite jih, naj vam pošljejo kakšno knjigo o slovenskih narodnih motivih; morda vam lahko pošljejo tudi kakšne rezljane predmete, vezenine ali čipke, ki jih imajo doma, lahko jih bodo utrpeli, vam pa bo to most preko oceanov do Slovenije, vez s stoletno tradicijo vašega naroda in košček vaše domovine v sami vaši izbi tukaj v tej oddaljeni deželi.

Morda komu vendarle delam krivico. Morda je tu v Melbournu in v Avstraliji le kdo, ki na naše narodno blago in njegovo lepoto ni pozabil in jo zna ceniti; morda mu je uspelo preko let dobiti od doma stvari, ki jih čuva kot punčico svojega očesa in mu krasi njegov avstralski dom. Morda je nanje kot Slevenec ponosen. Lepo bi bilo, če bi Slovenskemu društvu povedal in morda v bodočnosti pomagal, ko se spet ponovi prilika, da se pred publiko predstavimo kot narod z bogato tradicijo.

— or

SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE

vabi na veselo igro

SVOJEG LA VČEK

v soboto 8. aprila ob 8. zvečer

St. Bridgid's Hall 378 Nicholson St.,

No. Fitzroy, Melbourne

Začetek točno ob 8.

O B I S K I

Za Misli napisal

Vinko Beličič, Trst

I — 3

OMENITI MORAM ŠE ENO VRSTO OBISKOV in tu so potrebne posebno izbrane besede. Upam, da jih bom našel sam in se mi ne bo treba zatekati k nobeni od devetero Muz.

Torej!

Moja dva starejša fanta se že redno brijeta; tretji nestrpnost čaka, da mu kaj požene pod nosom, in je njegov trenutni ideal vozal na moji kravati (čez leto dni bo začel nositi velik svinčenosiv prstan z mrtvaško glavo); četrti pa je začel pisati pesmi, zaenkrat še nenevarne za njegov in za drugih srčni mir, kot priča tale njegov prvenec:

Topoli se dvigajo nad prošeško mlako,
visoko se dvigajo kakor cerkvé,
imajo pa le to napako,
da se nanje težko gre.

Sicer so ti štirje fantje kaj porabna patrolja. Če pride obisk, namenjen ženi, jih pošljem na štiri različne podružnice, kjer se le-ta utegne od-dihovati. Ko se čez četrto ure eden od njih zmago-slavno vrne z mamo, grem lahko brezskrbno iskat prostor na gmajno, kjer mislimo prvo nedeljo v oktobru peči kunca, da bodo imeli otroci kaj pisa-ti, ko bo pri šolski nalogi spet padel globokoum-ni naslov "List iz mojega dnevnika".

Tista vrsta obiskov, ob kateri sem omenil Muze, ni namenjena ne meni ne ženi; svetlolase in tem-nolase frizure pač ne veljajo nama! Zato gleda-va, da se takrat pobereva iz hiše. Veva pa, da je tisto uro v kuhinji ko v čebelnem panju: poplava govorjenja, smeha, zardevanja, zadreg, ljubosum-nosti, melanholije ter povprečno šestnajstletnih modrosti in duhovitosti, čemur je treba dodati mo-derno glasbo iz radia, ki je tedaj tako v akciji, da bi si človek na njem brez težave pogrel čaj.

"Tudi otroci morajo imeti svoje", jih zagor-varja žena. "Ne bodo večno samo lokov delali in žebljevi zabijali. Ali si bil ti drugačen?"

Ob spominu, kakšen sem bil jaz, čutim, da sem jim pripravljen podeliti popoln odpustek.

Od bližnjih in daljnih obiskov zvemo vse tisto, česar časniki ne pišejo, in ker beremo tudi časnike, smo o vsem na tekočem. Zatorej sveta ne maliku-jemo, kadar se napihuje ob kakem novem poletu v veselje, pa tudi ne bežimo pred njim, kadar kak

Filippo Benpensanti onemoglemu in osuplemu so-dnemu zboru strokovnjaško razlaga, kako je ope-haril državo za devetsto milijonov lir. Svet spre-jemano z vedro vdanostjo. Ob koncu obiska, ko je na mizi le še poln pepelnik med praznimi stekleni-cami, je svet kristalno jasen in vsaka stvar je na tistem mestu, kamor jo je ob človeškem sodelo-vanju postavil Bog.

Zdaj, ko narava z obilnimi rosami že nazna-nja oktober, čakam še en kratek, a tembolj važen obisk: obisk šolskega sluge Mišigoja. On ve, zakaj si že dolgo let jemlje dopust od srede avgusta do srede septembra: takrat dozorijo lešniki. Vendar ne bova govorila o lešnikih. Priznam, da jih je on nabral več, ker je šel prvi čez gmajno, a tudi jaz se nisem vrnil prazen. Če jih je bilo manj, so bili pa zato bolj sajavi! Ne bova govorila o lešnikih: ne gre, da bi se zmagovalci prepirali. Upam na-mreč, da mi bo prinesel dekret za novo šolsko leto! Oddolžil se mu bom z zovojčkom cigaret (od onkraj), natočil nama bom slivovke (od onkraj) in si od srca zaželel, da bi bil še dolgo zdrav suplent.

Potem pa naj kar spet zapiha in zabuča burja ter mačkam na pohodih zanaša zadke: daleč je do nove sezone obiskov, ko bo luč v naši kuhinji vno-vič svetila pozno čez polnoč razgovorom o sprti žlahti pod socializmom.

PES NAM JE OBOGATIL JEZIK

S sosedom se gledava kot pes in mačka. Včasih me ozmerja kot psa. Oni dan sem sedel na ograji in bingljal z nogami, pa mi je rekel, da psu zvo-nim. Včeraj me je tako grdo pogledal, da sem ta-koj vedel, kam pes taco moli. Od daleč je kričal name, kot bi psu na rep stopil. Zavpil sem za njim: nisi vreden, da te pes povoha. O, pa imam tudi pri-jateljce, ki so mi zvesti kot pes. Če bi ne bilo tako, bi bilo moje življenje ob sosedu na psu.

HAJDIMO V DOLINO SOČE!

Anica Srnec, Nemčija

ZADNJIČ SMO PO POVRATKU S TRIGLAVA ostali v Bohinju, naš izlet pa še ni zaključen.

"Po jezeru bliz Triglava čolnič plava sem ter tje". Torej še en bežen pogled na mirno Bohinjsko jezero in že smo odhiteli proti Bledu. Že od daleč nas je pozdravljaj grad in pod njim "otok bleški, kinč nebeški." Je neverjetno, kako ti ob takih prizorih pesem za pesmijo prihaja na misel.

Vendar — na Bledu se nismo ustavljali. Krenili smo kar naprej proti Kranjski gori, ker se nam je mudilo k Soči. Le blizu Jesenic smo se ustavili, ker sta se od tam Triglav in Skrlatica tako krasno videla. Sive glave sta ponosno dvigala proti modremu nebu. Sami sebi smo se čudili: ali je čisto res, da smo pred kratkim imeli te vrhove pod sabo?

V dolino Trente je treba čez preval Vršič (1721 m). Nedaleč od vrha stoji ob cesti ruska kapela, zgrajena v spomin ruskim ujetnikom iz prve svetovne, ki so jih pri gradnji te ceste zasuli plazovi. Tičarjev planinski dom stoji blizu vrha, je pa še drug planinski dom tam, ker dandanes prihaja toliko turistov. V stari koči smo na steni videli sliko osla in zraven napis: OSEL — BAROMETER.

Če je rep suh — lepo vreme.

Če je rep moker — dežuje.

Če rep miruje — stanovitno.

Če se rep maje — veter.

Če repa ni videti — megleno.

Če barometer pade — potres.

DODATEK: Če vidiš dva repa, si pijan. Če vidiš tri repe, si kroničen pijanec. Če ne vidiš repa, imaš zamašene oči. Take in podobne dodatke pišejo turisti. Eden iz naše skupine je napisal: Če vidiš dva osla — eden si ti!

Pred nami se je odpirala dolina Trente z vsem svojim čarom. Počasi smo se spuščali vanjo. Promet je velik in ovinki (kakih 50) so silno ostri. Ustavili smo se pri spomeniku dr. Julija Kugy-ja. Kugy je bil ves zamaknjen v Jalovec in Mangart. O Jalovcu je neki Lovšin zapisal: Če je Triglav očak, je Jalovec (2646 m) fant od fare med Julijskimi vrhovi. V veličastni osamelosti kraljuje med 4 prelepimi slovenskimi dolinami: Planico, Trento, Ravšnico in Koritnico. Nasmehan in vesel je v soncu, mrk v viharjih in meglah. Živi že tisočletja svoje čudovito življene naše najbolj žive gore. Modrina južnega neba, v daljavi sinje Jadransko morje, planinski orel v višavah. Nad divjimi prepadi vlada mir, tišina, ki jo zmoti le žvižg kamna ali bobnenje plazov.

Misli, March, 1967

K izviro Soče

Koča pod izviro Soče leži 878 m visoko. Izvir sam je pa še kakih 100 m višje v globoki kotlini. Ko smo se po kamenju tik ob strugi Soče vzpenjali proti cilju, se je nebo nad nami bolj in bolj oblačilo in v gorah je votlo bobnelo. Med skalovjem se grmenje tako odbija, da te je kar strah. Trije smo vendar plezali dalje, loveč se za grmovje ali žico, ki je na bolj nevarnih mestih pripeta. Ko sem skušala pomoliti roko v jamo, med skalami, od koder priskaklja na površje naša brhka hči planin, sem od zunaj zaslišala klic: Nevihta! Bežite . . .

Seveda smo bežali, kolikor se je dalo po kamenju, pa do kočice smo bili že čisto mokri. Tolažili smo se s tem, da smo pa doživeli nevihto v gorah, ki ni navadna nevihta. Tolažbe smo bili potrebni, zakaj v koči ni bilo prostora za nas. Morali smo naprej, kakor tudi smo bili mokri. Prenočili smo v koči Zlatorog v Trenti.

Na Sveto goro.

Drugo jutro smo rano krenili na pot proti Sveti gori. Sonce je zopet sijalo in dolina Soče se nam je zdela vsa praznična, tako lepo umita je bila. Na Sv. gori smo našli patra, ki je bil nekoč na moji rojstni fari. Zanimivo srečanje. Pozna tudi naše patre v Avstraliji. Po maši nam je zaigral na veličastne orgle.

Potem smo poromali na Brezje in s tem naj bo to pisanje zaključeno. Bom rajši povedala še o lanskem Božiču.

Iz Nemčije sem se odpeljala domov v Slovenijo z avtom. Preko Avstrije sem se bolj sankala nego vozila, pa ni bilo nič hudega. Doma ni bilo preko božiča nič snega, 7. januarja je bilo treba nazaj v Nemčijo, pa je na dan sv. Treh Kraljev začelo tako po vetru snežiti, da nisem mogla z dvorišča. Drugi dan sem sedela pri radiu in poslušala vremenske napovedi. Sneg, sneg in spet sneg. Cesta od Ljutomera do Ptuja zaprta. Ceste v Avstriji v smeri Salzburg zaprte — snežni meteži in plazovi vse vprek. Kako naj bom v ponedeljek nazaj za šolo? Pa sem v nedeljo kljub vsemu sedla v avto in se odpeljala. Zaskrbljenim staršem sem rekla, da bom v Grazu vzela vlak. Pa sem se vseeno odsankala dalje, ceste so bile že odprte. Proti Salzburgu sem si očitala predrznost — po ozkih zasnženih cestah med hribi je bilo nevarno. Vsak pritisk na zavoro je avto postavil počez . . . Vendar sem srečno dospela. Snega imam pa zdaj dovolj za 10 let nazaj in naprej . . .

IZLET V DOMOVINO —

NADALJEVANJE

Walter Pahor, Melbourne

DA NE BOSTE MISLILI, da smo doma samo pohajali, moram povedati, da sva z bratom Gojem tudi delala. Opazila sva, da ob sobotah ljudje pospravijo in pometejo dvorišče. Sklenila sva staremu očetu pomagati s tem, da bova midva počistila dvorišče. Na vse zgodaj zjutraj sva vzela eden metlo drugi grablje. Iztaknila sva staro košaro in sva začela pridno nositi smeti v delavnico starega očeta. Ko je prišel oče domov, naju je zelo pohvalil. Rekel je: Pridna fanta, tako, ja, da tudi vidva nekaj pomagata. Bila sva ponosna, da sva pri hiši za kako korist. Pozneje nama je mama povedala, da je stari oče še isti večer znesel smeti spet iz delavnice, ker ni mogel vrat zapreti.

Pamagala sva stremu očetu tudi pri mizarstvu, ko je delal nove zajčnike. Pridno sva zabijala žeblje, pa tudi o teh sva pozneje zvedela, da jih je stari oče spet izruval iz lesa.

Za plačilo, ker sva tako pridno delala, nas je stric peljal na Snežnik. To je visok hrib 1796 m nad morjem. Čeprav se pelješ z avtom, je treba še približno eno uro iti peš. Ko smo prišli na vrh, so nam v koči dobro postregli s toplim čajem. Bili smo tisti dan prvi na gori, zato je imel oskrbnik čas in nas je vodil po glavi Snežnika. Pokazal nam je jamo, kjer je vedno sneg. Preden se prejšnji stopi, že pade nov in obleži. Oskrbnik nam je do-

volil tudi, da si nabereмо nekaj planik, ki smo jih prinesli s seboj v Avstralijo. Naenkrat se je stemnilo in padal je dež. To je trajalo nekaj minut, potem so se oblaki razkadili in spet je zasijalo sonce.

Na poti nazaj smo se ustavili v trnovski cerkvi, ki je nekaj krasnega. Ker smo imeli še nekaj časa, smo šli pogledat jamo Pivko, ki je blizu Postojne. V jamo vodijo strme stopnice. V jami je človeku kar grozno, ker voda tako močno šumi. Zraven jame Pivke je Črna jama. Tako ji pravijo, ker je v njej vse črno. Kapniki in stene — vse je kakor okajeno.

Tako nam je minil ta dan. Dalje prihodnjic.

ZOPET V SOLO

Naj napišem, kako sem se imela skozi počitnice. Šla sem v Kew in se seznanila s tremi sestrami iz Albury. To so Hribarjeve. Bile so na počitnicah v Slomškovem domu. Postale smo prijateljice. Pater Basil nas je peljal po mestu. Vprašale smo ga, kaj pomeni napis na bencinski postaji: B. P. Je rekel: Bodite pridne! Zelo smo se smejale. Jaz bi najrajši kar ostala pri Sestrah v Slomškovem domu. Morala bi biti bolj pridna, vsaj tako kot moja sestra Majda, ki je bila prva v razredu in je dobila Scholarship. Vsi smo ji čestitali. Zdaj bo skoraj velika noč, vsem želim blagoslovljene praznike. Naj še omenim, da je za božič duhovnik v St. Albansu po maši dal na zvočnik slovensko božično ploščo. Morda bomo tudi za veliko noč tako poslušali naše domače pesmi. — *Jožica Uršič*, St. Albans.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 8: Janez Klemenčič; § 6: Fr. Brezavšček, Anton Brne, Lojze Košorok, Neimen; § 4: Roman Uršič, Justi Mrak; § 3: St. Petkovšek, Josipa Kunek, A. Laznik;

§ 2: Ant. Nemeč, H. Šarkan, Dinko Zec, Jos. Lipeč, Jos. Hrastnik, Julka Mrčun, Jos. Simon, M. Vihtelič, Fr. Vravnik, Tone Gabršek, Fr. Štibilj, Fr. Mukavec, Fr. Plesničar, A. Čargo, D. Marinič, Al. Ličan, Raf. Pavlovec, Sl. Hrast, St. Tomšič, Ad. Persič, Danila Slavez, M. Birska, J. Penca, Fel. Kovačič, Evg. Benc, Fr. Mautner, Sl. Jernejčič, D. Stanič, J. Škvorc, Jos. Petek, Jos. Rupnik, Fr. Žičkar;

§ 1: Val. Schubert, M. Habor, J. Kveder, J. Albrecht, St. Čebokli, Fr. Baša, Fr. Pavlovic, P. Pahor, A. Udovič, Jos. Androjna, J. Mihelčič, Zd.

Novak, Ivanka Penca, Fr. Frigula, Marc. Bole, J. Urh, M. Veljkovič, Em. Torbica, A. Pihler, M. Furlan, V. Joželj, J. Zust, Fr. Mramor, A. Campaner, J. Kromar, J. Škraba, Iv. Fatur, A. Gjerek, M. Prešeren, Ign. Ahlin, L. Lumbar, J. Stres, I. Horvat, Fr. Šiftar, F. Lasič, A. Brumen, V. Dajniko, Ana Paulin, A. Kustec, A. Batič, Fl. Vojska.

P. PODERZAJ, INDIJA: §6: Mirko Cuder-man.

SLOMŠKOV SKLAD: nič ta mesec . . .

SLOVENICUM V RIMU: § 50: Neimenovan.

Prisrčna hvala kot vedno. Toplo se priporočamo za nadaljnje darove. Razen darov za SKLAD MISLI je ta mesec nekam žalosten — ali ne? Pa se zganite, ko boste delili — pirhe!

Posebna omemba pokojnega dr. Andreja Farkaša.

V poročilu (z dne 20. febr. 1967) beremo tudi naslednje besede:

“Od zadnjega poročila smo izgubili neumorne-ga dobrotnika dr. Andreja Farkaša. Med drugimi je progovoril svoje župljane fare sv. Križa v Bridgeportu, USA, da so s škofovim dovoljenjem ustanovili večno štipendijo za Slovenik in darovali \$10.000. Ta dar je bil tako važen, da se je sam državni tajnik kardinal Cicognani zahvalil zanj škofu in faranom. Za umrlim župnikom Farkašem je SLOVENIK opravil sv. mašo in njegovo ime je vpisano med veledobrotnike slovenskega zavoda. SLOVENIK se ga bo vedno s hvaležnim srcem spominjal in ga priporočal v molitev.

V POJASNILO bralcem MISLI: dr. Andrej Farkaš, doma v Ključarevcih blizu Ormoža, je bil skoraj dve desetletji župnik na slovenski fari v Bridgeportu, ki je vsaj v začetku imela po večini Prekmurce. Nekaj mesecev pred božičem je bil tam na obisku nadškof dr. Pogačnik in so bile lepe slovesnosti, o čemer je tudi sam pisal v DRUŽINI. Konec januarja letos se je g. Farkaš vračal od poslavljanja z misijonarjem Kokaljem, ki je bil na potu v Afriko. Blizu doma je trčil vanj tovornjak in ga na mestu ubil, oba moža, ki sta bila v to-vornjaku, sta pa — zgorela. Blagi rajnik je bil zmerom pripravljen pomagati na levo in desno. Okoli leta 1950 je stotinam beguncev preskrbel stanovanje in zaposlitev v svoji župniji. Gotovo so se mnogi od njih zdaj prav iz hvaležnosti do njega radi odzavali na poziv: Podprimo SLOVENI-CUM!

PREGOVORI

Pečena, ljubček, piščeta na sveti
nikomur niso v usta priletela:
brez truda večno se ne da živeti.

Lepo petje s srca prah obriše.

Brez nadlog bi molitev umrla.

Mrzle peči nihče ne objema.

Nasmešek nič ne stane, a mnogo plača.

Modri nosi jezik v srcu, nespametni pa srce
na jeziku

Misli, March, 1967

In mi v Avstraliji?

V našeti vrsti darujočih krajev smo na šestem mestu. Precej jih je kar daleč za nami. Toda gledati bo treba na to, da nas ne bodo v nadaljnem zbiranju spodrinili z našega dosti častnega mesta. Ni nas ravno malo v Avstraliji, naš dolar je močnejši kot ameriški in kanadski, pa tudi do njega ne pridemo teže kot rojaki v omenjenih dveh deželah. Gotovo spadamo med dežele visoke prosperitete.

Zavežimo se, da bomo v nadaljnih letih napravili vsaj tako dobro kot lani: **tisoč dolarjev vsako leto**, dokler bo treba; Načrt: sto ljudi, ki bomo ali sami dali ali deloma pri drugih nabrali deset dolarjev.

To pa res ne more biti tako strašno težko! Kar oglasite se!

PIRHOVANJE

SYDNEY — N.S.W. — SYDNEY

Zopet ste vsi lepo vabljeni na

Velikonočni ponedeljek zvečer 27. marca.

PADDINGTON TOWN HALL

(Oxford & Oatley)

Slovenska Karitas

Čisti dobiček je namenjen skladu
za sestrsko hišo.

Priporočamo se vaši velikodušnosti.

Španski ples: Norma in Aurora Kogovšek, Sydney

Z Vseh Vetrov

BUENOS AIRES, glavno mesto Argentine, nova domovina tisočev Slovencev, je največji kulturni center v Južni Ameriki in eden svetovnih centrov. Iz velikih argentinskih dnevnikov bralec lahko zasleduje vse svetovne dogodke in komentarje o njih. Buenos Aires je res tudi mesto svetovnih boksarjev in nogometašev, toda tam se vsako leto sestajajo na zborovanje filozofi, zgodovinarji in drugi snanstveniki z vsega sveta. Knjižne založbe in glasbene prireditve tekmujejo z New Yorkom. Pomembne razstave vseh vrst, med njimi svetovno znanih baletov, se vrstijo druga za drugo domala skozi vse leto.

PRI VSAKI POROKI naj bi ženin in nevesta drug drugemu napravila naslednjo zaobljubo: "Preden se vdam skušnjavi, da zbežin od tebe s kako drugo osebo, slovesno obljubim, da hočem najprej zbežati s teboj za dva tedna in sicer v kak kraj, kjer bova tako sama zase, kot bova sama zase prve čase po poroki. V to mi pomagaj Bog!" — Tak predlog je nekdo zamislil na podlagi lastne izkušnje z ženo in objavil ga je *Reader's Digest*. Po vsem, kar možak pove v svojem članku, je njegov predlog zelo na mestu. Na samem bi se mož in žena na novo spoznala in zakon bi se na novo zvezal.

DO CERKVE SV. BENEDIKTA, Broadway, Sydney, se je hotel peljati z avtobusom nekdo iz predmestja. Vprašal je sprevodnico, koliko bo plačal. Ne vem, kje je ta cerkev, je nisem še nikoli videla. Kako se, saj bus vozi mimo in cerkev je tam že 150 let... O, tako dolgo pa jaz nisem v Sydneyu, je rekla sprevodnica in se opravičila, tako poroča sydneyski dnevnik. Morda so imeli tak "izgovor" tudi mnogi naši rojaki, ki niso prišli v cerkev sv. Benedikta, ko smo imeli tam misijon, romanje, tridnevniko in še kaj.

IME MIHAEL AUTA si bo redko kdo zapomnil, vredno je pa na znanje vzeti, kar je človek s tem imenom napravil. Je mestni sodnik nekje v Ameriki, zares pravičen sodnik. Po nesreči, po pomoti ali po nerodnosti je nekoč zavozil skozi rdečo luč in narahlo zadel drug avto. Brž nato je odrzel v svoj sodniški urad, postavil samega sebe pred sodbo in se obsodil na kazen 28 dolarjev, kar je še enkrat več kot zahtevajo predpisi. Rekel je, da sodnik zasluži dvojno kazen, naj plača. Nato je stopil pred ogledalo in rekel samemu sebi: Kar drugim pridigaš, najprej sam izpolnuj!

"SOVJETSKA PEDAGOGIKA" je knjiga, ki je posebno posvečena šolski vzgoji v brezverstvu "Vero je treba izkoreniniti v otrocih z znanstvenimi dokazovanji, ne s sramotanjem. Ni dovoljeno, da bi se dijaki norčevali iz vernih sošolcev. saj versko prepričanje ni prestopak, je le — nesreča! Kljub temu so tudi verni ljudje enakopravni sovjetski državljani. Tudi duhovščine nikar smešiti in preganjati. Treba je le izkoreniti vero, pa kmalu tudi duhovnikov ne bo več".

NOVO DRŽAVNO HIMNO bi radi dobili komunistični Jugoslovani, da bi odgovarjala socialistični uredbi države. Sedaj še velja kot državna himna koračnica "Hej Slovani," pa ji je treba vsaj besedilo predelati, melodija bi mogla ostati. Se boljše bi pa bilo, če bi se za oboje našlo kaj drugega. Med poborniki za novo himno je po poročilih tudi tovariš Kardelj.

"KONCILSKI POJMI" so jasni in lepi, saj temeljijo na naravnem in razodetem božjem pravu. Mi pa smo vajeni starih, tradicionalnih načinov, zaljubljeni smo v stare navade, ki smo z njimi zrastle. Vse novo se nam prehitro zdi sumljivo. Saj je prav, da stare častitljive navade spoštujemo in po možnosti celo ohranimo, ne smejo pa biti ovira boljšim, časom primernejšim odločitvam. — Take in podobne opomine slišimo v ponkoncilski dobi z vseh vetrov po širnem svetu.

VATIKAN ODGOVARJA na začudena vprašanja, ki se glase: "Če je marksizem proti veri in je vsako sodelovanje z njim obsodbe vredno, zakaj pošilja Cerkev svoje odposlance na razgovore v komunistične dežele vzhodne Evrope? — Odgovor: " Ne hodijo tja, da bi s tem priznavali načela komunističnih vlad, marveč ker bi radi dosegli vsaj nekaj svobode za verne ljudi tam. Razmere se spreminjajo, komunistom se ni posrečilo doseči vsega, kar so hoteli, dostopni so za pogajanja. Zato sv. Oče misli, da je bolje doseči nekaj kot nič".

RAZVELJAVLJENJE DENARJA V ARGENTINI napravlja našim rojakom tam velike preglavice, posebno še pri slovenskem tisku. Razmerje med pesom in US dolarjem je nekako 280 : 1. Če pomislimo, da je pred 20 leti ali tam okoli bilo razmerje 4 : 1, bomo razumeli, kako globoko je v zadnjih desetletjih padla argentiska valuta.

O BOŽICEVANJU V TORONTU v minulem decembru pravi poročilo med drugim: Tri dni pred praznikom je živa božična melodija odmevala po širnem trgu pred mestno hišo. Tisoč tristo pevcev najrazličnejših narodnosti je v treh večerih prepevalo svoje najlepše božične pesmi. Med njimi je bil tudi Mladinski zbor Slovenske šole pri Mariji Pomagaj. Poleg dveh ukrajinskih deklških zborov, estonskega zbora 102 pevcev, finskega moškega zbora in angleškega cerkvenega zbora so naši mladi pevci odpeli tri pesmi: Gallusovo "Pueri concinite," v latinščini, "Slišali smo angele v višavah" v francoščini in "V štalici pri Betlehemu" v slovenščini. V tri — in štiriglasnem petju so pokazali visoko kvaliteto in radijski in TV komentator jih je izrecno pohvalil.

ARTHUR KRAUS V JOLIETU, Illinois, je pomoec slovenskih prednikov z imenom Nemanič. Je lastnik velikega elektronskega podjetja in priznan električni strokovnjak, celo iznajditelj. Iznašel je novo varovalo (fuse) za prekinjenje električnega toka v primeru nevarnosti. To je nekaka "siva škatljica", ki pretrga tok z neprimerno večjo zanesljivostjo kot splošno znani "fuse". Svojo iznajdbo je že dal patentirati v mnogih deželah, med njimi je tudi Avstralija.

SLOVENC V CHICAGI, USA, so pokazali Amerikancem svoj domači božič v velikem posloppju "Museum of Science and Industry". Razni narodi so zopet preteklo leto razstavili tam svoj božič. Slovenci so na odru pokazali praznovanje božiča s poprtnjakom, jaslicami in drevesčkom. Nastopala je živa slovenska družina. Na božičnem drevesu so bila obešena slovenska srca vsa pisana, leseni krožniki z vžganimi napisi, slike ljubkih cerkvic, otroška zibelka, zadaj Bogkov kot. Na vejah drevesa so bili tudi slovenski cekarčki in Božje oko z domačimi napisi. Tudi ni manjkalo pozlačenih orehov, rdečih jabolok in velikega napisa SLOVENIJA. Tisoči obiskovalcev božične razstave so začudeno obstali ob slovenskem oddelku in fotografirali krasne prizore za spomin na ta obisk.

VAUHNKOVA "NEVIDNA FRONTA", tudi v Avstraliji znana knjiga, ima iziti kmalu v nemškem jeziku. Baje se bo tiskala v Celovcu in je pričakovati, da bodo v Avstriji in Nemčiji željno segli po njej. Zanimanje za knjigo se je zbudilo že tudi med Angleži in je verjetno, da bo ob svojem času izšla tudi v angleščini.

"DRUŽABNA PRAVDA", ki izhaja v Argentinini po štirikrat na leto, je lani obhajala svojo dvajsetletnico. Izdaja jo organizacija enakega imena. Misli, March, 1967

na, ki se trudi za boljši družbeni red. O priliki svojega jubileja je list izjavil: Hrvaški, srbski, slovaški, poljski in macedonski emigrantski listi so že ponovno omenjali naše delo. Preko naštetih in drugih virov — španskih itd. — tudi veliki zunanji svet vsaj nekoliko izve o naših naporih pri reševanju družbenega vprašanja, Kakor ob vseh važnih mejnikih našega dela tudi to pot kličemo: Do semkaj smo prišli z božjo pomočjo, tudi v naprej naj nas Bog nikar ne zapusti.

VSI TRIJE SLOVENSKE ŠKOFJE bodo po beli nedelji, torej zgodaj v aprilu, vodili veliko romanje iz Slovenije v Rim. Baje se ljudje v lepem številu priglašajo. Povabljeni so tudi Slovenci v zamejstvu in izseljenstvu. Ni dvoma, da se bo tudi od teh mnogo pridružilo, zlasti izseljenci iz Evrope in severne Amerike. Poleg verskega udejevanja bo to tudi lepa priložnost, da se zopet enkrat vidijo dolgo ločeni prijatelji in znanci.

SLIKO ŽUŽKOVE DRUŽINE iz Argentine ob papežu smo videli v decembrski številki "Katoliških misijonov". Vso številno družino, razen očeta, ki je že pokojni, je sprejel v posebno avdijenco Pavel VI. Pa je ta družina tudi res nekaj posebnega. Od osem otrok so štirji duhovniki-jezuiti, štiri dekleta nune, dve od njih misijonski zdravnici. Dan pred sprejemom pri papežu je imel novo mašo sin Roman. Na sliki se papež pogovarja z Žužkovo materjo ob tolmačenju sina Ivana.

G. VLADIMIR KOZINA, slovenski duhovnik v Californiji, je napisal in dal natisniti v angleškem jeziku knjigo: Communism as I know it. Opisuje krvavo komunistično revolucijo v Sloveniji, kakor jo je sam doživel. Svobodna Slovenija pravi med drugim: Najbolj dramatičen je opis pokolja celotne Kozinove družine, medtem ko se je on sam skrival za dimnik na strehi in se tako rešil. Zadnja poglavja v knjigi obravnavajo izročitev domobrašcev od strani Angležev v Vetrinju.

RIMSKI MONSINJOR CASAROLI, ki je po dolgotrajnih pogajanjih uredil znani "protokol" med Vatikanom in Jugoslavijo, je trenutno na Poljskem. Poslal ga je tja papež z namenom, da bi s svojo diplomatsko spretnostjo zgladil novo nasprotje med Cerkvijo in Gomulkovo vlado. Do novih napetosti je prišlo nedavno, ko je komunistična vlada zahtevala, naj bo ves pouk v semeniščih podvržen vladnim nadzornikom. Kardinal Višinski in drugi škofje so se tej zahtevi odločno uprli, vlada pa ni odnehala. Kakšen uspeh bo imelo posredovanje Casarolija, bo verjetno pokazala bližnja bodočnost.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

VELIKONOČNI SPORED ZA SYDNEY

Vsi obredi velikega tedna bodo za Slovence v cerkvi sv. Jožefa, Roseby & Thornley Sts., Leichhardt:

Cvetna nedelja, 19. marca (tretja v mesecu) **SPOMIN KRISTUSOVEGA VHODA V JERUZALEM ob 10:30**: Blagoslov butaric, oljk in drugega zelenja ter procesija (**narodne noše naprošene za udeležbo**). Sveta maša, pasijon po sv. Mateju.

Veliki četrtek, 23. marca, **SPOMIN GOSPODOVE ZADNJE VEČERJE**: ob 8h zvečer sv. maša. Nato prenos Najsvetejšega v stranski oltar za češčenje do polnoči.

Češčenje Najsvetejšega se bo vršilo po naslednjem redu. Vsak naj se ga udeleži tiste pol ure, ki so določene za začetnico njegovega rodbinskega imena:

od 9 — 9:39 — A, B, C, Č,
od 9:30 do 10 — D, E, F, G, H,
od 10 — 10:30 — I, J, K,
od 10:30 do 11 — L, M, N, O,
od 11 — 11:30 — P, R, S, Š,
od 11:30 do 12 — T, U, V, Z, Ž,

Prosimo vas, da se gotovo udeležite tega češčenja Najsvetejšega Zakramenta.

Veliko petek, 24. marca. Spomin Gospodove smrti na križu. Slovesni obredi se bodo začeli **ob tretji uri popoldan**: branje pasijona po sv. Janezu, razkrivanje in češčenje križa in sv. obhajilo.

Velika sobota, 25. marca, posvečena spominu Gospodovega počitka v grobu. Obredi velikonočne vigilijske se začno **ob 11tih zvečer**: blagoslov ognja in velikonočne sveče, slavospev sveči, prerokbe, obnovitev krstnih obljub in **sveta maša** (opolnoči).

Velikonočna nedelja, 26. marca (četrti), **VSTAJENJE GOSPODA NAŠEGA JEZUSA KRISTUSA**.

Sydney (St. Patrick) **ob 10:30**
Villawood (Gurney Rd.) **ob 10:15**
WOLLONGONG (St. Francis Home) **ob 6tih zvečer**.

Bela nedelja, 2. aprila (prva v mesecu):

Blacktown (stara cerkev) **ob 10:30**
Croydon Park, (sv. Janez, Cook St.), **ob 10:30**
HAMILTON — NEWCASTLE, Sacred Heart, Hunter St., **ob 6tih zvečer**.

Nedelja, 9. aprila (druga):

Sydney (St. Patrick), **ob 10:30**
WOLLONGONG (St. Francis Home), **ob 4:45 pop.**

Nedelja, 16. aprila (tretja):

Leichhardt (St. Joseph) **ob 10:30**
Canberra (Braddon) **ob 6:15 zvečer**.

★

Kdor se udeleži sv. maše velikonočne vigilijske, je že zadostil nedeljski dolžnosti velikonočne nedelje. Kdor pri polnočni sv. maši prejme sv. obhajilo, ga lahko prejme tudi pri sv. maši na veliko noč zjutraj ali čez dan. Zahteva se **le enourni post** od hrane in pijače.

Čas za velikonočno dolžnost je vse postne dni pa do praznika Presvete Trojice 21. maja.

SPOVEDOVANJE ZA VELIKO NOČ

Vselej eno uro pred vsako službo božjo; katerokoli soboto ob 9tih zjutraj v St. Francis, Paddingtonu; pred obredi velikega tedna. Poleg tega tudi:

Veliki petek, 24. marca:

Sydney (St. Patrick) od 1:30 do 2:30 popoldne.
Paddington (St. Francis) od — 7 zvečer.

Velika sobota, 25. marca:

Paddington (St. Francis) od 9 — 10 pop.
Blacktown (St. Patrick) od 11 — 1 pop.
Cabramatta (S. Heart) od 1:30 — 3 pop.
Sydney (St. Patrick) od 4 — 5 pop.
Paddington (St. Francis) od 6 — 7 zvečer.

BLAGOSLOV VELIKONOČNIH JEDIL

Cabramatta: ob 3 — veliko soboto popoldan
Sydney (St. Patrick), ob 5 veliko soboto popoldan
Leichhardt (Sv. Jozef), po polnočnici
Villawood (Gurney Rd.) po sv. maši na vel. nedeljo
Wollongong (St. Francis Home) po maši na velikonočno nedeljo.

ALI DOBIMO IZSELJENSKEGA ŠKOFA?

IZSELJENIH SLOVENCEV PO SVETU je na stotisoče. Če bi bili nekje vsi skupaj, bi jih bilo za kar močno škofijo. Gotovo bi si jo ustanovili in dali njen obstoj potrditi papežu. Naš škof bi bil kajpada Slovenec.

Zdaj je pa tako, da smo razkropljeni po vseh mogočih deželah in po vseh mogočih škofijah. Kaj bo bi si ustanovili lastno škofijo — na kolesih? (Kolesa imajo tudi letala!) Naš škof — Slovenec — bi potoval iz kraja v kraj, iz dežele v deželo, iz naselbine v naselbino, nas obiskoval, birmoval, urejeval naše dušnopastirsko skrbstvo in bi nas — razumel, mi pa njega.

Pa saj je bil nadškof dr. Pogačnik med našimi v Angliji in Ameriki, veseli so ga bili, gotovo bo še kam prišel. Morda. Ali pogosto ne more, preveč posla ima doma v lastni škofiji. Prav tako noben drug škof v Sloveniji ne more prevzeti skrbi za stotisoče izseljencev. Škofje v tujini so lahko zelo dobri in skrbni, domačega le težko nadomestijo.

Za nas Slovence je bilo v tem pogledu nekako preskrbljeno, ko je živel v izseljenstvu škof Gregorij Rožman. Ker ni imel več skrbi za škofijo doma — vodil jo je škof Anton Vovk — je mogel svoje škofovstvo dati v službo izseljencev. Sam izseljenec je poznal izseljensko življenje, znal se je ljudem in njihovim dušnim pastirjem v tujini približati, imeli smo nekako lastno škofijo — na kolesih. Škof — s popotno torbo pod pazduho!

Ko je škof Rožman umrl, je to prenehalo. Pokazala se je neljuba vrzel. Verni Slovenci po svetu smo živo začutili veliko izgubo. Vstala je želja po novem možu, ki naj bi imel vsaj približno tako oblast s cerkvene strani, pa tako avtoriteto med slovenskimi izseljenci, kot škof Rožman.

Kje ga sneti? Kako ga obdati s potrebnimi pravicami, oblastmi in avtoriteto?

Ne more se zgoditi brez papeža. Slovenci po svetu so že pred leti papeža v tem smislu informirali. Razmišljal je. Ni mogel mimo slovenskih škofov v domovini — kaj mu lahko svetujejo? Pomenkovali so se in iskali informacij iz vrst slovenskih izseljencev. Vsaka taka reč vzame čas, prenašati se ni dobro. Koncilski duh, ki veje iz Rima v teh časih, je bil ideji naklonjen. Pa je prišel še drug "pritisk". Škofje v Evropi zlasti menda v Avstriji in Nemčiji — vidijo v svojih škofijah tisoče in deset tisoče Slovencev, ki zadnje čase hodijo iz domovine na delo in zaslužek v tujino.

Seveda jim vlada, ki jim daje dovoljenje za delo v tujini, ne daje s seboj duhovnikov . . . Tuji škofje in duhovniki stoje pred skoraj nerešljivim problemom. Kako tem ljudem dati kaj duhovnega?

Obrnili so se na papeža in na škofe v Sloveniji: tu je nov in čisto nepričakovan problem, napravite nekaj, da nam olajšate odgovornost za toliko duš iz Slovenije, ki nas ne razumejo in mi ne njih.

Začasna rešitev.

Ne — izseljenskega škofa Slovenci v tujini še nimamo. Za kaj takega je le treba nekaj več priprav kot nabaviti zanj mitro in nadpastirsko palico. Treba je časa in — še kaj . . .

Papež in škofije doma so izbrali izmed slovenskih duhovnikov v izseljenstvu moža, ki bo po vsej verjetnosti v doglednem času izseljenski slovenski škof, za sedaj je pa dobil samo naslov: Vrhovni Direktor Slovenskih Duhovnikov v Izseljenstvu. Dobil je velike pravice, titelj je ostal prilično majhen. Izbravec pa je: **monsijor Ignacij KUNSTELJ**, izseljenski duhovnik v Londonu, Anglija. Po vojni je najprej pastiroval med Slovenci v Italiji, nato v Nemčiji, končno v Angliji. Probleme izseljenskega duhovnika in vernika dobro pozna. Tudi sam je zelo znan po vsem slovenskem izseljenskem svetu.

V začetku februarja se je razvedelo o njegovem imenovanju in sam se je že večini predstavil s pismom. Tako tudi Slovincem v Avstraliji preko lista MISLI. Kaj bo mogel v bodočnosti storiti za nas, bomo pač videli.

Pri papežu sprejet

Papež Pavel VI. je novemu direktorju slovenskega dušnopastirskega skrbstva izkazal čast, da ga je povabil na posebno avdienco dne 20. februarja letos. Med drugim mu je rekel: **Vaš narod dobro poznam, zanj veliko molim. Sporočite vsem Slovincem, posebno izseljencem, moj pozdrav in blagoslov.**

Tako! Tudi mi bomo še in še molili za papeža in za našega vrhovnega direktorja g. Naceta Kunstlja. Poleg iskrenih čestitk naj vzame na znanje tudi našo željo, da bi se čimprej oživotvorila zapuščena Rožmanova — škofija na kolesih!

MOLIMO ZA DOMOVINI!

Na **belo nedeljo**, ki je prva v aprilu, se bomo spet zbrali k molitvi za **domovino** v znani kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu.

Združili bomo svoje molitve z **velikim slovenskim romanjem** v Rim, ki se bo vršilo prav tiste dni. Prav lepo vabljeni! **Ob 2. pop.**

SOUTH AUSTRALIA

Concord. — Skoraj do popka se mi je povetil nos, ko sem uvidel, da se živa duša ni zmenila za mojo "Podobo iz sanj." Pa naj bo, vse se na svetu preboli. Bom pa danes prepisal izrezek in ljubljanskega lista, ki mi ga je nekdo poslal. Piše: Ondan je prišel v Ljubljano Ribničan. Slučaj je nanesel, da je moral prekoračiti Titovo cesto na prehodu pri Kidričevi ulici. Usedel se je na pločnik, sezul čevlje in nogavice, potem pa bos jadrno stekel čez cesto. Tam se je zopet obul. Bil sem radoveden in sem ga pobaral: Ja, kaj pa počnete? Zakaj skaćete bos čez cesto, še revmo si lahko nakopljete na glavo in socialno pomoč. — Oča je rekel: Saj pišše, da je trebja bus črez cejestu! — Kje pišše, sem se začudil. Spet se je sezul in dirkal z mano čez cesto, potem mi je pokazal velik napis na asfaltu pred trolejbusno postajo: B U S. — Taki reveži smo pravzaprav vsi Ljubljančani. Ne spoznamo se v cestnem prometu. Prideš do polovice prehoda, pa ti pridravi fičo, da te kar odnese nazaj na pločnik. Znova poskusiš, pa pridrvi trolejbus, da se ga ustrašiš že na sto metrov, ker nisi nikoli prepričan, če mu zavore delujejo. Pri tretjem poskusu pridrvi izza vogala motorist in važno pogleduje na števec, ki kaže že 80 na uro. Več ne poskušam. Mirno stojim na pločniku in čakam. Čakam na avto s tujo registracijo. Kakor hitro pripelje, mirno stopim na prehod in prečkam cesto. Tuji avto lepo stoji, šofer mi prijazno in spodbudno maha, za njim pa besno trobijo Ljubljančani, ki so prikrajšani za užitek, da bi me odpihnil s ceste. — Tako torej sem bral in takoč sem prepisal. Pozdrav Črmlju in vsem! — **Pepe Metulj.**

Arncliffe, Sydney. — Morda bo komu ustrezno, če MISLI objavijo, da se je naselil v Rockdale, ki je sydneyško predmestje, iz Chessnocka zdravnik, ki je sicer Anglež, pa ima slovensko ženo. To je prejšnja bolničarka Matilda Kajnc, zelo izvedena v zdravniških rečeh. Zdravniku je ime dr. George Gilford. Nastanila sta se prav blizu postaje in naslov je: 46 Walz St., nasproti nove cerkve. Odprla sta lastno prakso za splošno zdravništvo. Toliko v vednost, ker zdravnikova žena, Slovenska, lahko tolmači za naše ljudi, ki morda sami ne obvladajo angleščine v zadostni meri. — **Naročnica.**

Albury. — Pošiljam rešitev dveh ugank, ki jih je objavil Gustl. Številčno sem rešila ne brez truda, ker take uganke nikoli niso lahke, precej potrpljenja je treba. Naj pripomnim, da je treba pri takih ugankeh povedati: ni dovolj ustaviti številko zvezdic, treba je rešiti tako, da niti po dve številki nista enaki. Ne bila bi več uganaka, če bi v tej Gustlnovi številnici smeli postaviti namesto zvezdic povsod kar številko 25. Veselo veliko noč želim vsem Slovincem, posebno tistim pridnim, ki dopisujejo v MISLI. — **Ivanka Študent.**

Granville. — Radovedna sem, če si je Gustl že omislil svojo pisarno. Bi se mu ponudila za sekretarko. Tvojih ovc, Gustl, sem jaz naštela 1561. To je že dosti večja ovčja farma kot moja mačja. Ko smo pa že spet pri mačkah, naj bo še ena zate in za druge bralce. V sobo, v kateri so 4 mački, vstopita gospodar in oskrbnik. Sedaj pa preštej, Gustl, koliko nog je v sobi. — **Mojca.**

VICTORIA

Coburg. — Moram povedati, da sem zelo zadovoljna z letošnjimi mohorskimi knjigami iz Celovca. Posebno mi je ustrezno s knjigo DACHAU. Ko je prebiram, se živo spominjam nazaj na leto 1945. Bila sem še mlada, pa ne morem pozabiti, kakšen se je vrnil moj stric iz Nemčije. Ves je bil izčrpan od življenja v nacističnih taboriščih. Pripisal je s seboj tudi veliko knjigo s slikami iz taborišč, ki jih je bilo grozno gledati. Zato mislim, da gre patru Lenzu zaslužen priznanje, da je spisal to knjigo in opisal trpljenje ubogih ljudi v hitlerjanskih taboriščih. Po moji sodbi se bo nikomur žal, da si je omislil letošnje mohorjevke. Kdor jih še nima, mu jih iskreno priporočam. — **Marija Birsa.**

Woodend. — Kar preko MISLI pošiljam naročnino za list DRUŽABNA PRAVDA v Argentini. Ta list rad prebiram, ker se zelo pravilno poteguje za boljši socialni red na svetu. Žal ni veliko zanimanja med rojaki za tako važna vprašanja, zato je list vedno v finančnih težavah. To se že samo po sebi razume, da pri njem delajo vsi zastonj, primajnklijaj pa po moji vednosti krijejo nazadnje iz lastnih žepov. Zaslužili bi prav gotovo več podpore od nas vseh, pa je pač tako kot je. — Za MISLI imam v načrtu spis iz zgodovine Gorij

Milsli, March, 1967

nad Bledom, pa ne pridem do pisanja, neprestano pritiskajo name razne tekoče potrebe pri skrbi za družino. Če me kdo pogreša v našem listu, naj vzame na znanje, da se bom spet oglašil, čimprej bo mogoče. Pozdrav vsem. — **Joh Pristov.**

QUEENSLAND

Pascoe Vale. — Tako strašno "kurižo" tam gori te dni, da se mi komaj ljubi pisati. Že četrty dan se toplomer suče okoli 100 stopinj. Napovedujejo olajšanje, pa ga od nikoder ni. — Pošiljam rešitev Križanke in od Krače do Griže. Gustl me je pa tokrat tako pritisnil, da bi mu res kar poslal tisto flašo, pa v tej vročini meni samemu preveč prav pride. Tu je pa rešitev kvadranta. Seveda so mogoče še drugačne rešitve.

30	39	48	1	10	19	28
38	47	7	9	18	27	29
46	6	8	17	26	35	37
5	14	16	25	34	36	45
13	15	24	33	42	44	4
21	23	32	41	43	3	12
22	31	40	49	2	11	20

Veš, Gustl, prelistal sem vse, kar imam, pa sem končno v nekem kotu našel ključ za rešitev tvojega kvadranta. Ti se pa le še oglasi, ne oziraj se na kritikarje, saj veš, da nas je na milijone, ki govorimo bolj ali manj pošvedrano slovenščino, pri tem pa ne pozabimo književnega jezika. Seveda preveč Gustlov ali ribniških Vrbanov ne sme biti v MISLIH. — Zdaj pa še eno, dragi Gustl, pa ne bodi hud, če ključa do nje ne boš našel. Taka je: Vlak vozi iz Ljubljane v Kamnik 7 km na uro. Ima 7 vagonov in v vsakem vagonu je 7 potnikov. Koliko je stara strojevodjeva mati? (Na uho p. uredniku: če se je pri Gustlu — vi ga že poznate — bati zamere, mu ni treba nastavljeni te moje uganke. Rešitev se glasi: mati je stara 59 let. Povedal mi je strojevodja sam . . .) Pozdrav vsem. — **Jože Grilj.**

Melbourne. — Moram se zahvaliti g. Klakočeru za pojasnilo na moj dopis v zadevi nenavadnega izraza v spisu Moravski krompir. Take jezikovne razprave, kot jo je napisal imenovani rojak, so močno zanimive, vsaj jaz jih z užitkom berem. Tudi je verjetno g. Ludvik našel boljše rešitev kot jaz. Veseli me, da sem ga prav jaz spet pripravila k pisanju. Saj sem v vsaki številki iskala njegovo ime, ko je nekoč v preteklem letniku napovedal več člankov o pravilni materinščini, potem pa menda

pozabil. Ali pa mu je Čmrlj izbil pero iz rok? Čeprav je tudi Čmrlj vsega upoštevanja vreden, Klakočeru se ni treba skriti pred njim! — *Marija N.*

Brisbane. — V zadnji številki sem čital zanimivo opazko k izrazu "predaški", ki sem ga jaz rabil v nekem dopisu uredniku. Po Pravopisu je torej izraz napačen. Lahko se pa sklicujem na to, da pisatelj Lojze Ilija uporablja prav ta izraz v povesti Gospod Šimen. Tega pisatelja nam je v isti zadnji številki MISLI lepo predstavil g. Ludvik Klakočér, ki pravi, da sta bila sošolca in se dobro spominja, kako je Lojze že kot dijak z lahkoto stresal iz rokava gorenjske izraze. Naj navedem, kako domačini govorimo o svoji vasi: Prédosle — v Prédoslah — iz Prédasu — za Prédoslam — prédáški. Pišemo pa: Predoslje — v Predosljah — iz Predoselj — za Predosljami — predáški. V vsaki izgovorjavi predaške sklanjatve se čuti predvsem poudarek na ozkem e. Črka o se skoraj ne sliši, zato celotna beseda dobi čisto drug ton. — Zdaj bi rad čestisal Gustlu Piskerniku, ki tako zabavno piše. Ima talent za to. Le pustimo ga, naj piše, čeprav ga kritizirajo. Je že prav, da včasih beremo materino besedo tako, kot smo jo doma izgovarjali. Kdor se boji, da bi ob takem branju pozabil pravilno slovenščino, naj si naroči kako knjigo pri MISLIH, saj jih je dosti na ponudbo. Tako bo brž iz nevarnosti za zdravje svoje slovenščine. Pozdrav Gustlu in vsem. — *Mirko Cuderman.*

VESELO ALELUJO

rojakem v Melbournu, Brisbanu itd.

Namesto osebnih voščil po pošti smo poslali dar za p. Poderžaja.

Mirko Cuderman z družino
41 Amery St., Moorooka, Qld.

Hobart. — Slovenci v Tasmaniji se lepo zahvaljujemo za spomin na nas v dneh strašnega požara, kot smo s hvaležnostjo brali v prejšnji številki MISLI. Res je tudi okoli naših hiš besnel požar, da smo bili v največjih skrbih. Začelo je kmalu popoldne, najhujše je bilo od dveh do treh. Vendar nas je Bog varoval, da se je škoda delala le zunaj, hiše in tudi življenje smo si vsi ohranili. Vsi so prihiteli od dela in gasili, le jaz nisem mogel domov, pa so sosedje pomagali moji družini, da ni bilo prehudo. Pozneje so prišli k nam pogledat rojaki od drugod, kako je kaj bilo z nami tisti strašni požarni dan. Tako smo zvedeli, da se tudi drugod nobenemu ni kaj zelo hudega zgodilo. Ponovno se zahvaljujemo vsem, ki ste mislili na nas in nam dobro želeli, kakor so povedale MISLI. Bom kmalu kaj več pisal za list. — **Pavel Vatovec.**

ŠOPEK CVETLIC

Zvonko Velišček

S PRIJATELJEM SEM STOPIL V KAVARNO. Komaj sem bil skozi vrata, mi zastane korak. Stresem se. Najrajši bi se obrnil in zbežal, pa nisem imel moči. Tudi prepozno je že bilo. Ona me je že zagledala in njene oči so vztrajno počivale ne meni. Srce mi je glasno bilo, povesel sem glavo. Pritajeno sem rekel prijatelju:

“Milan, sediva tjale v kot.”

Prikima in mi namigne, naj stopim za njim. Izbral je pa drug kot in morala sva mimo nje. Oči sem upiral v tla, kar zaslišim njeno nekam ježno vabilo:

“Prisedi, prostor je zate. Vendar — silila te ne bom.”

Nisem imel moči za upor. Prisedel sem. Srce mi je močno tolklo, gledal sem mimo nje proti vratom in skozi steklo ven na cesto. Ni spregovorila, moral sem jaz.

“Zakaj si tako sama, Helena? Nekoga čakaj?”

“Da. Fanta čakam. Vsak dan se srečujeva tu. Čudim se, da ga tako dolgo ni. Vendar upam, da bo vsak čas tu.”

“O, imaš torej drugega fanta?”

“Imam. Prav tako kot ti drugo dekle”.

“Mislim, da si napak znilia. Kje jo pa vidiš?”

“Sam si mi rekel. Le spomni se!”

Obmolknil sem. Pomislil sem na tisti nesrečni večer in pri srcu me je zapeklo. Takrat sem pre naglo bleknil: saj imam že drugo . . . V resnici mi je pa bila Helena še vedno vse. Ko mi je obrnila hrbet, se mi je zdelo življenje prazno. Bal sem se, da se mi zvrtili v glavi. Toliko neprespanih noči je bilo, da sem tuhtal, kako bi si jo znova pridobil. Ni mi dala priložnosti za srečanje in razgovor. Zdaj nenadoma sedim ob njej, sama me je povabila, ali . . . ? Pa ko mi je tako brez ovinkov povedala, da čaka na svojega fanta . . . Besede nisem našel. Tudi ona je molčala. Imel sem občutek, da so njene oči na meni — zločincu.

Mučno zadrego je pretrgal Milan, ki je nepovabljen prisedel.

“Helena, ali bi hotela povedati, kaj imaš zoper mojega prijatelja Cvetka? Vem, kako rada sta se imela, potem pa kot bi odrezal. On noče povedati, pa seveda tudi tebe ne silim.”

“Prav. Povedala bom, njegov prijatelj si, le izvedi resnico. Vsaj ne boš kaj slabega mislil o meni. Poslušaj in Cvetko naj pove, če ne bo vse čisto res. Neko soboto zvečer sva se vračala s

pleša. Bila sva dobre volje, imela sva čiste misli. V prijetnem razgovoru sva se bližala mojemu domu, tu pa tam me je pobožal po laseh, se nagnil in me poljubil na lice. Zoper to nisem imela nič. Naenkrat zagledava pred sabo pijanca. Možiček se ga je bil tako nalezal, da ni mogel pametno hoditi. Mahadral je po cesti in zraven pel tako smešno, da se je tale tvoj prijatelj smejal in smejal. Na vse drugo je pozabil, nenavadnega prizora se ni mogel nagledati. Smejalo se je še potem, ko je prijavec telebnil po tleh in klical na pomoč. Iz rane na glavi se mu je cedila kri. Ta se je še zmerom držal za trebuh in pokal od smeha. Mene je postalo sram, šlo mi je na jok, rekla sem fantu: Cvetko, ali se ti ne smili, ali mu ne boš pomagal? On pa surovo nazaj: Kaj? Pijancu naj pomagam? Zakaj se je pa napil? — Ko je videl, da sem skoraj v solzah, me je pograbil za roko in odvedel v drugo ulico. Tam sem se mu iztrgala in mu rekla: med nama je vse končano! On pa nazaj: Nič za to, imam že drugo . . .

Do sem je pripovedovala, tedaj je vstopil njen fant. Vsem je voščil dober večer, Heleni se je opravičil:

“Oprosti, draga, da sem se zamudil. Vem, da ne boš huda. V avtobusu je nekomu prišlo nenadoma slabo. Opotekel se je in padel. Pomagal sem ga spraviti v bolnišnico. Za tvoje potrpežljivo čakanje sem ti prinesel šopek nageljnov, ki jih imaš tako rada.”

Veselo so ji zagorele oči in vzkliknila je:

“Dragi, rada jih sprejemem, prav lepa hvala! Krasni so res, še bolj sem pa vesela tvojega dobrega dela v avtobusu . . .”

Več nisem slišal. Zagomazelo je v meni, odtrgal sem se in zbežal. Zdaj je šlo meni na jok in bilo mi je, da bi se bičal. Iz mojega kessnja so vstajali trdni sklepi . . .

NEKI MILAN KNEZ je poslal v ljubljansko DELO naslednji dopis: Na pošti v Ljubljani sem kupil razglednico Ljubljane. Na zadnji strani je imela napis: Zadrúžna štampa, Zagreb. Ljubljana u noći — bei Nacht — at night — nocturne. Ali bi napis v slovenščini res “tako podražil tisk”, da si Slovenci v rodni domovini nismo zaslužili tiska v jeziku svojih dedov in pradedov . . .

FEBRUARSKÉ REŠENE

Križanka

Vodoravno: 1 selivka — 3 muzika — 5 malica — 7 romarica — 9 pira — 10 hola — 11 paža — 12 rama — 13 tonometer — 15 Venera — 16 četvorka — 17 mamika.

Navpično: 1 sekiro — 2 kamarila — 3 muca — 4 kamera — 6 lica — 8 mahoma — 9 pižame — 11 panorama — 12 Rateče — 13 Tone — 14 termovka — 15 veka.

Od krače do griže

Prača — prava — trava — trapa — tropa — Kropa — krona — krova — krota — krita — križa — križa — GRIZA.

Rešitev poslal za obe gornji samo **Jože Grilj**. Ali ni nihče drug reševal? Če je tako — škoda prostora za uganke . . .

Gustlova nagradna

Oni pastir je imel 301 ovco.

Prav rešili: Ferdo Toplak, Ludvik Velišček, Jože Grilj, Ivanka Student, Ivanka Zuodar.

Zreb je odločil nagrado **Ivanki Student**, morada zato, ker je poslala rešeno tudi Gustlino število. Rešila jo je prav, pa spet drugače kot J. Grilj in Gustl sam. In poslala je eno dolgo za 260 v vseh smereh . . . Ampak uredniku se že v glavi vrti od spoštovanja do imenitnih naših matematikarjev, še bolj pa od popravljanja š"kratovih" napak, ki se najrajši vrinejo prav v take uganke . . . Prizanašajte mu, namreč uredniku, ne škrat!

ROJAK MIŠA LAJOVIC v Sydneyu je preko ustanove "Migrant Advisory Council NSW Liberal Party" opozoril ministra za imigracijo, da je izbira vseljencev iz Jugoslavije v Avstralijo vse preveč površna. Avstralske oblasti sprejemajo za vselitev napačne ljudi, ker ne znajo jezika priselcev in ne morejo napraviti zadostnih poizvedb o njihovi preteklosti. Tako se dogaja, da prihajajo od tam v Avstralijo le z namenom, da bi zvbili nazaj domov kar mogoče veliko rojakov izmed prejšnjih vseljencev. Minister za imigracijo naj poskrbi, da bodo pri uradnem postopanju za sprejem ali odklonitev v evropskih deželah nastavljeni uradniki z znanjem jezikov. Najbolj priporočljivi bi bili taki vseljenci iz dotičnih dežel, ki so že dobili avstralsko državljanstvo in so zanesljivi protikomunisti.

Opozoril je g. Lajovic tudi na to, da Nemčija zaradi rastoče brezposelnosti odpušča tisoče delavcev iz tujine in jih pošilja nazaj v njihove domovine, čeprav se mnogi le neradi vračajo. Avstralija bi verjetno lahko dobila med njimi dobre vseljence, če bi jih pravočasno zaslišala.

Misli, March, 1967

KOINCIDENCA

Urednik

Baje je to po slovensko: sovpad. Pa se mi zdi preveč izumetničeno, naj ostane tujka: koincidenca, saj jo ima tudi Pravopis. Torej — kaj je "sovpadlo"?

Pred nekaj tedni so MISLI dobile poziv na Slovence v Sydneyu in okolici, naj si omislijo SLOVENSKO VAS. Poslal ga je rojak iz okolice Liverpoola. Stopijo naj skupaj in kupijo blizu tam zemljišče kakih 250 akrov, razdelijo naj ga v oddelke po 5 akrov, si zgrade hiše, dvorano, šolo, cerkev . . .

Poziv sem vrnil z zahtevo po nekoliko boljsem pojasnilu, kako je stvar zamišljena. Kmalu potem sem zvedel, da je pošiljatelj poziva moral na operacijo in je vso zadevo odložil.

Tedaj sem dobil v roke najnovejšo številko HRVATSKEGA DOMA in v njej bral:

Skupina Hrvatov je kupila v okolici Liverpoola zemljišče v obsegu 281 akrov, 23 milj od središča Sydneya, seveda na odplačevanje. Osnovani so Zadrugo hrvaških farmerjev. Cilj je, da se iz tega zemljišča napravi 50 majhnih 5 akrskih gospodarstev.

Ko je bivši minister za imigracijo g. Opperman zvedel za to podjetnost, je rekel: I have never heard of a similar project by any national new settlers group, and it is an achievement the Croats can be proud of and congratulated on.

To se pravi: ako bo naš rojak ustregel zahtevi uredništva in bo poziv za SLOVENSKO VAS objavljen, ne bodo imeli čisto prav tisti, ki se bodo posmehovali in rekli: Slovenska UTOPIJA, ne pa slovenska vas! Nemogoče . . .

DROBNE UGANKE

Če prideneš, je manjše,
če odzameš, je večje. (Jama)

S črkami petimi ptič, ne kaj lep,
poraben pa vendar za dobro kosilo.
Odsekaj mu glavo, odžagaj mu rep —
ostane od ptiča le — časa merilo.
(Puran — ura)

Čas in večnost sta okrnjena brez mene,
a o meni ni sledu nobene
v peklu, v vicah, tudi ne na svetu:
išči me v razuma svojega poletu.
(Črka č.)

CONTINENTAL RECORD & BOOK HOUSE

ADRIA

736A George Street, Sydney. Tel: 211-5462 z
NOVO! — Zmerne cene! — INTERESANTNO!

ADRIA

KNJIGE: vseh vrst, za vsako priliko, za vsak okus — v cirilici in latinici.
SLOVARJI: tudi učbeniki za angleščino in druge jezike.

LISTI IN ČASOPISI: vsake vrste periodiki iz Belgrada, Zagreba, Ljubljane in Sarajeva.

FOTOGRAFIJE: razglednice in stenske slike v barvah raznih mest in krajev v Jugoslaviji.

GRAMOFONSKE PLOŠČE: iz vseh krajev Jugoslavije, narodne pesmi in plesi, zabavna in klasična glasba, za pouk v angleščini in drugih jezikih s priročnikom. Igle, nosači, albumi za plošče in pribor za čiščenje plošč.

GRAMOFONI ZA AVTOMOBILE: znamka FILIPS (na elektr. tok), IRADIETTE (na baterijo).

ROČNI IZDELKI: servisi za turško kavo, fildzani in dzezve, steklenke in čašice, doze za cigarete, šahovnice, lutke v narodnih nošah, albumi.

KNJIGE, ČASOPISI IN PLOŠČE tudi v nemščini, francoščini, italijanščini, špansščini, grščini in arabščini.

NAŠE PODRUŽNICE PO AVSTRALIJI:

NEW SOUTH WALES:

WARRAWONG: La Paloma Record Shop, King Street.

PORT KEMBLA: Kembla Radio, 110 Wentworth Street.

PORT KEMBLA: 35 Wentworth St., Smith Newsagency.

WOLLONGONG: 255 Crown St., International Book Shop.

WOLLONGONG: 255 Crown St., Sport & Music Center.

COOMA: Percys Newsagency, 159 Sharp St.

NEWCASTLE: Moores Newsagency, 309 Hunter Street.

NEWCASTLE: 281 Hunter St., Rayfords Record Shop.

BLACKTOWN: Hickons Newsagency, 51 Mine Street.

BLACKTOWN: Neollette Records, P.O. Arcade

LIVERPOOL: Wylch Newsagency, 209 Macquarie Street.

LIVERPOOL: Mick Simmons Ltd., 121 George Street.

CABRAMATTA: Cabramatta Newsagency, 200 Railway Tce.

CABRAMATTA: Crescendo Records, 109 John Street.

FAIRFIELD: Andersons Newsagency, 113 The Crescent Street.

FAIRFIELD: Music Store, 91 The Crescent Street.

BANKSTOWN: Sth. Terrace Newsagency, 290 Sth. Terrace.

A.C.T.

CANBERRA: Price Newsagency, 83 Petrie St.

QUEENSLAND

MAREEBA: Browns Newsagency.

CAIRNS: 59 Lake St., Absells Newsagency.

BRISBANE: International Book Shop, 147 Adelaide Street.

VICTORIA

MELBOURNE: Polyglot Bok Shop, 267 Ltl. Lonsdale Street.

MELBOURNE: Contal Books & Records, 94 Elizabeth Street.

STH. YARRA: Hellas Electricals, 399 Chapel Street.

FITZROY: 109 Gertrude St., Universal Record Shop.

GEELONG: Minerva Book Shop, 115 Ltl. Malap Street.

SOUTH AUSTRALIA

ADELAIDE: Pantheon Music House, 144 Hindley Street.

WHYALLA: Thoreys Newsagency, 5 Patterson Street.

WHYALLA: Reuord Bar, Bank of Adelaide Arcade.

WEST AUSTRALIA

KALGOORLIE: R. Bona, 340 Hannan St.

PERTH: Pan-Hellenic Record & Book Shop, 310 William Street.

Ako bi pri teh naših podružnicah ne našli takoj, kar želite, bodo naročili za vas pri nas.

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG ITD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

POD VODSTVO ROJAKOV JE PREŠLA

B. P. G A R A Ž A

190 Canley Vale Rd., Canley Hts., NSW.
Prevezela sta jo slovenska rojaka

FRANC BERKE & TOMAŽ KLINAR

Priporočata se vsem v kraju Canley Vale in okolici za vsa avtomobilška popravila.

Strokovno delo, zmerne cene, prijazna postrežba.

Imamo tudi inštrument za elektronski "tune-up" vašega motorja.

Tel. v garaži: 72-5853 — na domu: 72-1049

AVTOKLEPARSKO PODJETJE

IVAN ŽIŽEK

"GRANVILLE

SMASH REPAIR"

10 Rawson Rd.
Guildford, N.S.W.
Tel. 632-4433

10 Larra St.
Yennora, N.S.W.
Tel. 632-8543

Delo opravi v sporazumu z zavarovalnico ali po osebnem dogovoru s stranko.

Ponoči in podnevi "Towing Service"
Izučeni avtokleparji lahko dobijo delo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

POZOR: Citajte!

POZOR: Citajte!

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

1. ROJAKOM ŠIROM PO AVSTRALIJI SPOROČAM, DA SEM VPOSTAVIL ZVEZO Z ROJAKOM INŽENIRJEM PAVLOM KAUČIČEM, KI IMA POTOVALNO AGENCIJO V GENOVI. VSI, KI JIH KLIČETE SEMKAJ, BODO SREČNI IN ZADOVOLJNI, KO JIH BO OB PRIHODU V GENOVO POZDRAVIL SLOVENEK IN JIM SEL NA ROKO VSE DO ODHODA LADJE V AVSTRALIJO. IMETI V TUJINI OB STRANI IZKUŠENEGA ROJAKA, JE VEDNO RAZVESELLJIVO, DOSTIKRAT NUJNO POTREBNO. ISTO VELJA ZA POTOVANJE IZ AVSTRALIJE V DOMOVINO.

2. KDOR NAROČI KARTO PRI MENI ALI NA ČIGAR PRIPOROČILO IN POSREDOVANJE DOBIM JNAROČILO ZA VOZNO KARTO, MU DAM BREZPLAČNO INFORMACIJE IN NASVETE V PRAVNIH IN POSLOVNIH ZADEVAH, KAKOR TUDI GLEDE ZAPOSLOTITVE NA SEVERU ZAPADNE AVSTRALIJE.

3. NAJ POUДАРIM, DA PRI MENI NE STANE VOZNA KARTA NITI CENT VEČ KOT PRI DRUGIH AGENCIJAH ALI FIRMAH. ZAKAJ TOREJ NE BI NAŠI ROJAKI NAROČILI VOZNE KARTE PRI MOJI FIRMI IN SE RAVNALI PO ZNANEM REKU: SVOJI K SVOJIM!

ZASTOPNIK za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W. Tel. 32-4806

ZASTOPNIK za VIC. Mrs. M. PERSIC, 704 INKERMAN RD., CAULFIELD, VIC.
Tel. 50-5391.

PHOTO STUDIO NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy N. 6, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Odprto vsak dan od 9. do 1.
in od 3. do 7. pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9. zjutraj
do 7. zvečer — TEL: JA 5978

